

τῶν ἀνθρωπίνων, πλὴν δὲν τον ἀπήληπσεν ἐσκέφθη νὰ ἐξεύρη μέσον ὅπως ἐκάστοτε εὐρίσκη τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ ἀπολαύσει. Μέγας τὴν ψυχὴν καὶ ἀδαμάντινος τὸν χαρακτῆρα το κατώρθωσε. Κατώρθωσε νὰ ποβάλλη ἀπὸ τὴν καρδίαν του τὴν *Ελπίδα* καὶ σήμερον ζῆ ἀνευ πόνων, ἀνευ ονειρῶν, ἀνευ ἐρωτος, ἀλλ ἠυχαραστημένος ἐξ ἐκυτοῦ. Ἡ ἀπόλαυσις οὐδέ τὴν ἰσχὺν τῆς οὐδέ το γόητρόν τῆς ἀποβάλλει πλέον δι' αὐτόν.

Ἐπώδυνος ἡ ἐγχείρησις διὰ τὸν ἀνθρώπον, ἀλλ εὐτυχὴς ὁ γενναῖος ὁ δυνάμενος νὰ τὴν ὑποφέρει.

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μου ταύτην παρῶν σήμερον τὴν διδασκαλίαν, μέ τὴν εὐχὴν τῆς ἐξ αὐτῆς ωφελείας, ἀντι δώρου ἐπι τῷ νέφ ἔτει.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΓ'

Ἡ ἀπαγωγή.

Καθ' ἦν στιγμὴν ἐλάμβανον χώραν τὰ γεγονότα, ἅτινα ἀνωτέρω διηγήθημεν, δώδεκα ἵππεῖς διήρχοντο ἐκ τῆς *Μικρᾶς Γεφύρας* καί, ἀκολουθοῦντες τὴν παραλίαν, διηθύνοντο πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς *Βιέβρης*.

Τὸ μικρὸν τοῦτο ἀπόσπασμα διώκει νέος τις, φορῶν μακρὸν ἐπενδύτην καὶ πολὺπτυχον σκοῦφον, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον εὐκόλως ἐδύνατό τις νὰ διακρίνη.

Ἦτο ὁ ἄρχων Ζιάκ.

Ἡ ὀπισθοφυλακὴ ἠκολούθει δυσκίνητόν τινα ἄμαξαν, ἡ μᾶλλον φορεῖον, ὅπερ εἶχε πυκνὰ παραπετάσματα καὶ τὸ ὅποῖον ἐφωτίζετο ἐκ τινος δικτυωτῆς ὀπῆς, κειμένης πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος. Τὴν ἀλλόκοτον ταύτην ἄμαξαν ἔσυρον δύο ρωμαλέοι ἵπποι.

Φθάσας ἐνώπιον τῆς οἰκίας τῆς Ζολάνδης, ὁ Ζιάκ ἐσταμάτησεν.

— Ἐδῶ εἶνε, εἶπε. Θύραι καὶ παράθυρα ἐκτισμένα . . . βεβαίως ἐδῶ εἶνε.

— Τὸ ἀπόσπασμα ἔστη ὡς αὐτως.

— Νὰ κρημνίσετε τὸν τοῖχον τοῦτον, διέταξεν ὁ Ζιάκ.

Πάραυτα δ' ἐξ ἐκ τῶν ἵππέων κατέβησαν ἐκ τῶν ἵππων τῶν καί, διὰ σκαπανῶν, καὶ πελέκεων οὖς μεθ' ἐκυτῶν ἔφερον, ἤρξαντο κρημνίζοντες τὸν τοῖχον.

Εἰς τὸν θύρῳον τοῦτον γειτονές τινες ἐτόλμησαν ν' ἀνοιξοσι τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν τῶν, ὅπως ἴδωσι τί συμβαίνει, ἀλλ' εἰς τὴν θέαν τοιαύτης καταστροφῆς ἐπανεκλείσαν αὐτὰ περιδεεῖς.

Ἐν τούτοις ὁ τοῖχος ἐν ἀκραιῖ ἐκρημνίσθη.

— Ἐξάίρετα! εἶπεν ὁ Ζιάκ. Ἦδη τρεῖς ἐξ ὑμῶν ἄς με ἀκολουθήσωσιν.

Καί, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τριῶν ἀνδρῶν, εἰσέδυσεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης οἰκίας, μεταβαίνων ἀπὸ δωματίου εἰς δωματίον χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τινά.

— Ψυχὴ ζῶσα! ἐψιθύρισε ὁ Ζιάκ . . . Τί διάβολον! τόσῳ ἀθλιον κλωβίον δι' ἐν τοιοῦτον πτηνόν! . . . Ἄλλ' ἡ Ἰσαβέλλα, εἰποῦσά μοι· «Λάβε αὐτὴν! σοῦ τὴν χαρίζω!» μ' ἐβεβαίωσεν διὰ τῶν λέξεων τούτων ὅτι ἡ νέξ εἶνε ἀντιζηλός τῆς! . . . Ὁ ἦνε πολὺ ἀνόητος αὐτὸς ὁ νέος, ὁ ὁποῖος προτιμᾷ αὐτὴν παρὰ τὴν βασιλίссαν . . . Ἄ! ἴδου καὶ μία ἄλλη θύρα . . . Ὁ ἦνε τοῦ δωματίου τῆς βεβαίως. Ἄς ἴδωμεν.

Καὶ ἔκρουσεν αὐτὴν ἐλαφρῶς.

— Εἶσαι σύ, πάτερ μου; εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖάν τῆς φωνὴν ἡ Ζολάνδη.

Συγχρόνως δὲ αὐτὴ ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ Ζιάκ, παρακολουθούμενου ὑπὸ τῶν τριῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, ἀγρίων τὴν ὄψιν καὶ ὠπλισμένων ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἡ Ζολάνδη ἐξέβαλε κραυγὴν φοβεράν.

— Ἄνθρωπος! . . . ἐδῶ! . . . ἀνέκραξεν ἡ νέξ ἔντρομος. Ποῖος εἶσθε, κύριε; . . . Τί θέλετε; . . . Πῶς εἰσῆλθετε εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην; . . .

Ὁ Ζιάκ, ἔκθαμβος ἐνώπιον τοιαύτης καλλονῆς, παρετήρησε αὐτὴν ἐν σιωπῇ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! δὲν εἶδόν ποτε ὠραιότεραν νέαν, ἐψιθύρισε.

Ἐν τούτοις ἡ Ζολάνδη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέλαβε τὸ θάρρος τῆς. Φύσει ὑπερήφανος καὶ τολμηρὰ ἐν ὧρα κινδύνου, ἡ ἀγνὴ αὐτὴ καὶ ἀθῶα νέξ, εἰς τὰς ἀδυναμίας τοῦ φίλου τῆς, ἦνου τὴν ἀνδρικήν ἐκείνην ἐνεργητικότητα, ἠτις δυσκόλως παρατηρεῖται εἰς τὰς γυναῖκας.

— Λέγετε λοιπόν, κύριε . . . τί θέλετε;

Εἰς τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο θάρρος τῆς νέας, ὁ Ζιάκ ἐταράχθη.

Ἄλλὰ, φύσει ἄν θρασὺς καὶ ἀπότομος, εὐκόλως ἀνέλαβε τὴν προτέραν ψυχραμίαν του.

— Κυρία, εἶπε ψυχρῶς, πρέπει νὰ με ἀκολουθήσετε.

— Νὰ σας ἀκολουθήσω, κύριε; . . . Καὶ ἐξ ὀνόματος τίνος μοι ὀμιλεῖτε οὕτως;

— Ἐξ ὀνόματος τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλλας . . .

— Τῆς βασιλίσσης;

— Τῆς βασιλίσσης.

— Τί κοινὸν ἔχω ἐγὼ μετ' αὐτῆς, ἀφοῦ οὐδέποτε τὴν εἶδον, οὐδέ τὴν γνωρίζω;

— Δέν σας εἶπόν ποτε, κυρία, ὅτι ἔχετε ἐχθροὺς ἰσχυροὺς;

— Εἶνε ἀληθές . . . καὶ δι' αὐτὸ ὁ πατήρ μου μ' ἔκλεισεν εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς, ἐκτὸς αὐτοῦ, δύναται νὰ εἰσέλθῃ.

— Καὶ μ' ὄλα ταῦτα, κυρία, τὸ μυστικὸν τοῦ καταφυγίου σας τούτου ἐπροδόθη!

— Ἐπροδόθη; . . . ἐπανελάθεν ἡ Ζολάνδη κἀτωχρος, καὶ ὑπὸ τίνος;

— Ὑπὸ τίνος ἀθλίου καὶ ἐλεεινοῦ νέου, ὀνομαζομένου . . . Ὀλιβιέρου . . . ὁ ὁποῖος, ἐνεργῶν διὰ λογαριασμὸν τῆς βασιλίσσης, ἐπεφορτίσθη ν' ἀνακαλύψῃ τὴν κατοικίαν σας.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Ζολάνδη ἐμεινεν ἀκίνητος ὡς κεραυνόπληκτος, παρα-

τηρήσασα τὸν Ζιάκ μετὰ βλέμματος ἀπλανοῦς.

— Ὁ Ὀλιβιέρου! . . . ὁ Ὀλιβιέρου! . . . αὐτός; . . . εἶνε ἀδύνατον! . . .

— Καὶ πῶς ἄλλως ἡ βασιλίссα θὰ ἐμάνθανε τὴν οἰκίαν σας, ἀφοῦ οὐδεὶς ἄλλος, ἢ αὐτός, εἰσῆλθεν ἐδῶ, κυρία;

— Ὁ Ὀλιβιέρου! . . . προδότης; . . . ψεύδεσθε, κύριε.

Ὁ Ζιάκ ἐγεῖνε κἀτωχρος.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σας εἶπω τὰ πάντα, κυρία; ἐπανελάβε . . . Λοιπὸν . . . ὁ νέος οὗτος . . . αὐτός ὁ τυχοδιώκτης ἡγάπα ἐμμανῶς τὴν βασιλίссαν . . . καί, ὅπως παρᾶσχη αὐτῇ μεγάλας ἐκδουλεύσεις καὶ ἐπιτύχη τοῦ σκοποῦ του, ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι ἡ βασιλίссα ἔτρεφεν ἀσπονδὸν μῖσος ἐναντίον ὑμῶν καὶ τῶν συγγενῶν σας, διὰ λόγους, τοὺς ὁποῖους ἀγνοῶ, κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως σας ἀνακαλύψῃ, καὶ σας ἀνεκάλυψε, κυρία.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ἡ Ζολάνδη στενάξασα βεθέως, ὄχι! . . . ὄχι! . . . εἶνε ἀδύνατον! . . .

— Φεῦ! κυρία, εἶπεν ὁ Ζιάκ μετ' ἐπιπλάστου συγκινήσεως, δὲν γνωρίζετε ἀκόμη εἰς ποῖον βάραθρον δύναται νὰ μας σύρωσι τὰ πάθη! . . . καὶ ἰδίως ὁ ἔρωσ! . . . Λοιπὸν, κυρία, εἶσθε ἤδη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλίσσης. Πιστεύσατε ὅτι λυπούμαι μεγάλως διὰ τὴν ἐντολήν, δι' ἧς μὲ περιέβαλεν . . . ἀλλ' ὀφείλω νὰ ὑπακούσω. Ὅθεν εὐαρεστήθητε νὰ με ἀκολουθήσετε.

Ἡ Ζολάνδη ὠπισθοχώρησε.

— Ποτέ! . . . ἀνέκραξεν.

— Κυρία!

— Ποτέ! . . . σας λέγω καὶ πάλιν . . . ὅτι μὲ ἀπατάτε! . . . Οὐδὲν ἐξ ὧσων μοι εἶπετε εἶνε ἀληθές! . . . Εἶσθε ψεύστης . . . καὶ ἀθλιος! . . .

Ὁ Ζιάκ ἐγένετο ἤδη πελιδνός.

— Ἐ! πρέπει νὰ τελειώσωμεν! εἶπε φέρων τὴν χεῖρα μηχανικῶς ἐπὶ τοῦ ξίφους του.

Καί, ἀποταθὴς πρὸς τοὺς παρακολουθούντας αὐτὸν ἀνδρας:

— Ἐκτελέσατε τὸ καθήκόν σας! εἶπεν.

Οἱ τρεῖς ἀνδρες προὐχώρησαν πρὸς τὴν Ζολάνδην.

— Ἀθλιοὶ! . . . ἀθλιοὶ! . . . ἀθλιοὶ! ἐκράυγασεν ἡ δυστυχὴς νέξ λιποθυμήσασα.

Ὅσῳ εἰθισμένοι καὶ ἂν ἦσαν, ὡς ἐκ τοῦ ἔργου τῶν, εἰς παρομοίας σκηναίς, οἱ ἀκόλουθοι τοῦ ἄρχοντος Δὲ Ζιάκ ἐσταμάτησαν πρὸ τοιοῦτου συγκινητικοῦ θεάματος καὶ ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἐκπληκτοὶ.

— Λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ, δὲν ἠκούσατε, ἀθλιοὶ!

Πάραυτα δὲ οἱ δύο ἐξ αὐτῶν συνέλαβον τὴν Ζολάνδην, ἐνῶ ὁ τρίτος, ἐξχαγῶν ἐκ τοῦ θυλακίου του ρινόμακτρον, προσεπάθει νὰ φιμώσῃ δι' αὐτοῦ τὸ στόμα τῆς.

— Βοήθειαν! . . . πάτερ μου! . . . Ὀλιβιέρου! . . . ἐβόησεν ἡ δυστυχὴς νέξ . . . βοήθειαν! . . . Θεέ μου! . . . ἔλεος! . . . πάτερ μου! . . .

Καί, ἀπαυδήσασα πλέον, ἔπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἀπαγωγέων τῆς, ὡρὰ καὶ λυσίκομος.

— Δέν ἐννοῶ τὴν ἐπιμονὴν τῆς. εἶπεν

καθ' ἑαυτὸν ὁ Ζιάκ ὑψῶν τοὺς ὤμους. Ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ! . . . ἀλλ' εἶνε ψεύστης ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελε καυχῆσθαι ποτε ὅτι ἐνόησε τί ἐστὶ γυνή! . . .

Μετὰ τὴν φιλοσοφικὴν ταύτην σκέψιν, ὁ εὐγενὴς ἄρχων ἐγκατέλειπε τὴν οἰκίαν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσελθὼν, ἔφερε τὸ πένθος καὶ τὰ δάκρυα.

Ἀφοῦ δὲ ἀπήγαγον τὴν Ζολάνδην καὶ μετέφερον αὐτὴν εἰς τὸ λεωφορεῖον, ὁ Ζιάκ ἐτοποθέτησεν εἰς μίαν τῶν θυρῶν αὐτοῦ ἓνα ἐκ τῶν πιστοτέρων ἀνθρώπων του, εἰς δὲ τὴν ἐτέραν ἔμεινεν αὐτὸς ὁ ἴδιος, οὕτω δὲ, ληφθέντων ὅλων τῶν προφυλακτικῶν μέτρων, ἡ συνοδία ἐξεκίνησε, διέβη τὴν θύραν τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Τουραίνην ἀγούσαν, ὅπως μεταβῆ πρὸς συνάντησιν τῆς Ἰσαβέλλας.

Μετ' ἐπιμόνον καὶ ἀπελπιστικὴν ἀντίστασιν οἱ περὶ τὸν Καπελούζον συνωμοταὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν ἀπέναντι γιλιὰδων στρατοῦ, καλῶς ὠπλισμένου καὶ διοικουμένου αὐτοπροσώπως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τοποτηρητοῦ τῶν Παρισίων Τανεγὺ Δουατέλλου.

Οὐδὲν ἦσσαν ὁ Καπελούζος, ἀγρίαν ἔχων τὴν ὄψιν καὶ ἀπειλητικὴν, ἐπάτει ἐπὶ σωροῦ πτωμάτων, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ ξίφος καὶ ἐμπνέων φόβον καὶ τρόμον.

Ἄλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν, σκοπεύσας αὐτὸν διὰ τοῦ τόξου του, ἠτοιμαζέτο νὰ βίβῃ τὸ βέλος του κατ' αὐτοῦ, ὅτε ὁ Τανεγὺ ἀνεγαίτισεν αὐτὸν διὰ τοῦ ξίφους του.

— Φύλαξε τὸ βέλος σου δι' ἄλλον, φίλε μου, εἶπεν ὁ τοποτηρητὴς εἰς αὐτόν, τοιούτος εὐγενὴς θάνατος δὲν ἀρμόζει εἰς τοιοῦτον κακοῦργον. Ἐ! παιδιὰ, ἐξηκολούθησε στραφεὶς πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν στρατιώτας, ὑπόσχομαι δέκα χρυσᾶ δίστηλα εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἤθελον συλλάβει τὸν κακοῦργον αὐτόν καὶ τὸν ὀδηγήσει εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Φρουρίου.

Τὸ πλῆθος ἐκινήθη βιαίως, καὶ εἰκοσιν ἕως τριάκοντα στρατιῶται ὤρμησαν ἐναντίον τοῦ Καπελούζου.

Πᾶσα ἀντίστασις ἦτο πλέον ματαία. Ὁ Καπελούζος ἐν ἀκαρεῖ συνελήφθη καὶ ὀδηγήθη δέσμιος εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Φρουρίου ἐν τῷ μέσῳ συριγμῶν καὶ παυγῶδων ἀλλαλαγμῶν.

Ἐνῶ δὲ ἡ συνοδία διέβαινεν ὁδὸν τινα, ἀνθρώπος τις ἐπλησίασεν αὐτήν.

Ἦτο ὁ Κορζύ.

Ἄκτις χαρᾶς ἐφώτισε παράυτα τὸ ἀπαρῶδες πρόσωπον τοῦ δημίου, ἰδόντος αὐτόν.

— Τὴν Ζολάνδην! εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως, πρόσεχε τὴν Ζολάνδην! ἂν ἀποβῶν, ἐνθυμήσου, ὅ,τι σοὶ εἶπον, ὡς καὶ τὸν ὄραον, τὸν ὅποιον ἔδωκες. Ὅσαφ διὰ τὸν Ὀλιβιέρον, εἰδοποίησε τὸν Βισκορνὲ νὰ τῷ εἶπῃ ὅτι θά τον κάμω νὰ μάθῃ ὅ,τι τῷ ὑπεσχέθην.

— Ἐχε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, κύριε, ἀπήνησεν ὁ Κορζύ.

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος μεταξὺ τοῦ πλήθους.

Μετ' ὀλίγα δὲ λεπτά, αἱ θύραι τοῦ Φρουρίου ἐκλείοντο ὀπισθεν τοῦ Καπελούζου.

Ὁ Ζεβάν καὶ ὁ Ὀλιβιέρος, διευθυνόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν των, ἀνemieύθησαν μετὰ τοῦ πλήθους, τὸ ἔποσον ὠδήγει τὸν Καπελούζον εἰς τὴν φυλακὴν· ἀλλὰ, συνειθισαντες εἰς τοιαῦτα θεάματα, δὲν ἔδωκαν οὐδεμίαν προσοχὴν.

Ἐσκέπτοντο ἄλλα· ὁ μὲν Ὀλιβιέρος ἔσπευδε ἐμπλεως ἀπαισιῶν προαισθημάτων, ὁ δὲ Ζεβάν ἐσκέπετο τὴν Ἰακωβίαν, τὴν ὁποίαν ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τοιαύτην ἀξιοδάκρυτον θέσιν.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν Βιέβρης.

Ὁ Ζεβάν ἔστη ἐνώπιον ὁμάδος ἀνθρώπων, οἵτινες, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ζιάκ, συνήχθησαν ἐνώπιον τῆς οἰκίας τῆς Ζολάνδης, παρατηροῦντες τὸν κατεδαφισθέντα τοῖχον καὶ εἰς μυρίας ὑποθέσεις ἀφιέμενοι.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠσθάνθη παράυτα τοὺς πόδας του κλονουμένους.

— Ζεβάν! εἶπε διὰ φωνῆς πνιγηρᾶς.

— Τί;

— Βλέπεις;

— Βεβαίως. Ἄνθρωποι συζητοῦντες τὰ συμβάντα τῆς νυκτός. Τί παραδόξον! . . . Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν τί τρέχει.

Ἄλλὰ, μόλις προὐχώρησαν δύο βήματα ὁ Ὀλιβιέρος ἐξέβαλε κραυγὴν φοβεράν.

— Ζεβάν! . . . Ὁ τοῖχος κατεδαφισμένος . . . ἡ θύρα βεβιασμένη . . . ὦ! φουθερὸν δυστύχημα συνέβη! . . . Ζολάνδη! . . . ποῦ εἶσαι; . . . Θεέ μου! . . . ποῦ εἶσαι; . . .

Καὶ ὤρμησεν ὡς παρᾶφρων ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ζεβάν, καὶ ἀμφότεροι διέτρεξαν ὅλα τὰ δωμάτια αὐτῆς, εἰς μάτην ζητοῦντες τὴν Ζολάνδην.

— ὦ! ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους ὁ Ὀλιβιέρος, ἀπελπισ καὶ ἀπηυδηκῶς, μού την ἤρπασαν, Ζεβάν! . . . μού την ἐκλεψαν! . . . τὴν Ζολάνδην μου! . . . τὴν ζωὴν μου! . . . τὴν ψυχὴν μου! . . . Ἄχ! δὲν θά την ἐπανιδῶ πλέον . . . ποτέ! . . . ὦ! Θεέ μου! . . . Θεέ μου! . . . εἶνε λοιπὸν δίκαιον ἐγώ, ὁ ὅποιος πάντοτε σὲ ἐλάτρευσα καὶ σε ἐδόξασα, νὰ ὑποφέρω τόσῳ σκληρῶς; . . .

Ὁ Ζεβάν ἐσιώπα· ἀλλ' εἰς τὸ βλέμμα του τὸ ἀκίνητον, εἰς τὰ χεῖλη του τὰ κάτωχα ἐφαίνετο ἡ βαθεῖα λύπη, ἣτις κατεσπάρασε τὴν εὐγενὴ του καρδίαν.

Οὐχ ἦττον, καίτοι ποιητῆς, εἰς τοιαύτας σοβαρὰς περιστάσεις, ἦτο θετικὸς ἄνθρωπος.

— Ὀλιβιέρε! εἶπεν ἐπὶ τέλους ἐγειρών τὴν κεφαλὴν καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν τὸν πολύτιμον καιρὸν μας εἰς ἀνωφελῆ δάκρυα. Πρέπει νὰ μάθωμεν τοὺς ἀπαγωγεῖς τῆς Ζολάνδης καὶ νὰ σώσωμεν τὴν δυστυχῆ νέαν. Ἐν μόνον πρόσωπον δύναται νὰ μας βοηθήσῃ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, διότι σοὶ το ὑπεσχέθη: ἡ βασίλισσα.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐσκήρτησεν. Ἄκτις ἐλπίδος ἐπεφάνη εἰς τὸ βλέμμα του.

— Ἡ βασίλισσα εἶπες;

— Ναί . . . Δὲν σοῦ εἶπε ν' ἀπευθυνθῆς εἰς αὐτήν, ἅμα ἤθελε σοῦ συμβῆ καὶ νὲν δυστύχημα;

— Βεβαίωτατα.

— Καὶ εἶνε μεγαλείτερον ἀπ' αὐτό;

— Ἄ! ὄχι! . . . εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ὑψῶν ἀπελπισ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Λοιπὸν πρέπει ἀμέσως νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν βασίλισσαν. . .

Καὶ οἱ δύο φίλοι, καταλιπόντες τὴν ἀπαισιῶν ἐκείνην οἰκίαν, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Λουῆρον.

— Φίλε μου, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος πρὸς τινα σκοπὸν ἔνοπλον, ἤθελον νὰ ὀμιλήσω εἰς τὴν βασίλισσαν. . . Πρέπει νὰ την ἴδω!

Ὁ στρατιώτης ἀνεκάγχασεν.

— Θέλετε νὰ ἴδετε τὴν βασίλισσαν; εἶπε πρὸς τὸν Ὀλιβιέρον.

— Ναί.

— Λοιπὸν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κύριε, πρέπει νὰ μεταβῆτε εἰς Τουραίνην, ὅπου μεταβαίνει σήμερον τὴν πρωίαν καὶ ἡ βασίλισσα, καὶ ἡ ὁποία ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως ὡς τόπος τῆς ἐξορίας τῆς.

Ὁ Ὀλιβιέρος, εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην εἴδησιν, ἐφάνη κλονούμενος.

— Ἡ βασίλισσα κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν! ἐψιθύρισεν.

— Ἐρωτήσατε καὶ ἄλλον, ἂν δὲν πιστεύετε εἰς ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ὁ στρατιώτης, ἐπαναλαθὼν τὸ βραδύ βῆμά του. . . Τώρα παραμερίσατε, κύριε.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἀπεμακρύνθη, ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Ζεβάν, ὅστις περιέμενεν αὐτὸν εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων.

— Τώρα δὲν μας μένει ἄλλο, εἶπεν ὁ Ζεβάν, παρὰ νὰ μεταβῶμεν εἰς Τουραίνην. Ἡ Ἰσαβέλλα εἶνε ἡ μόνη μας ἐλπίς· οἱ χρεωστεῖ τὴν ζωὴν καὶ πρέπει νὰ σε βοηθήσῃ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Καὶ ἔπειτα, τίνα κάμωμεν πλέον εἰς Παρισίους; Ἡ ὑπόθεσις, διὰ τὴν ὁποίαν ἤλθομεν, ἐματαιώθη. . . Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τοῦ Βισκορνέ, νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἰακωβίαν καὶ νὰ πάρωμεν δύο καλοὺς ἵππους· μετὰ τῆς τέσσαρα χρυσᾶ δίστηλα, τὰ ὅποια μᾶς ἀπέμειναν, θά φθάσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, εἰς Λανζαί· ἅμα φθάσωμεν ἐκεῖ, εἰμεθα πλησίον τῆς Τουραίνης. Θὰ ὑπάγω εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Μαρμουτιέρων νὰ ἐνταμώσω τὸν φίλον μας Μάλκράφτ· θά τῷ διηγηθῶ τὰ συμβάντα, θά τον βάλω ἐνήμερον εἰς ὅλα καὶ ἂν διὰ τῆς ἐπιρροῆς του εἰς τὴν βασίλισσαν, δὲν κατορθώσωμεν νὰ ἀνεύρωμεν τὴν Ζολάνδην, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι ὁ ἀδελφὸς Θεοδῆμος θά γίνῃ καὶ πάλιν Ἰωάννης Μάλκράφτ. . . Ἐλθέ, ἀδελφέ μου! γρήγορα, καὶ ἔχε τὰς ἐλπίδας σου εἰς ἐμέ.

Μετὰ μίαν ὥραν, οἱ δύο φίλοι ἐριπτοι ἐξήρχοντο τῶν Παρισίων καὶ διηυθύνοντο καλπάζοντες εἰς τὴν Δύρηλιαν.

ΚΔ'

Ἡ Θεῖα Πρόνοια πέμπει τῇ Ζολάνδῃ προστάτην.

Τὸ ὁδοιπορεῖν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν Ἰε' αἰῶνα δὲν ἦτο τόσῳ εὐκόλον, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ὑπῆρχον κατάλληλοι ὁδοί,

διέτρεχέ τις τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῆ ὑπὸ τινος ληστρικῆς συμμορίας, συγκειμένης ἐκ Γάλλων ἢ καὶ ἐξ Ἀγγλων, οἵτινες ἦσαν καὶ οἱ μᾶλλον ἐπιφοβοί.

Ἐκαστος δ' ἔννοετ' εὐκόλως ὅτι οἱ κἀτοικοὶ τῶν πόλεων σπανίως. ἢ μᾶλλον οὐδέποτε, ἐπεχειροῦν μεμακρυσμένας ὁδοπορίας.

Ὁ ἄρχων Δὲ Ζιάκ ἐγίνωσκε καλλίον παντὸς ἄλλου πάντα ταῦτα· οὕτω δέ, ἐπειδὴ ἦτο ἠνγκασμένος νὰ μεταβῆ εἰς Τουραίνην μετὰ τῆς πολυτίμου αἰχμαλώτου του, ἔλαβε πάντα τὰ καταλλήλα μέτρα.

Φθάσας μετὰ τοῦ μικροῦ ἀποσπασμάτων του εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἐσταμάτησε καὶ ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη του μικρὰν τινα ἀργυρᾶν συρίκτραν, εἰς τὸν ἦχον τῆς ὁποίας ἀναπήντησεν ἕτερος συριγμός· πάραυτα δ' ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δάσους ἐξήλθον ἕξ θεράποντες φέροντες τὰ οἰκόσημα τῆς οἰκίας τοῦ ἀρχοντος· Δὲ Ζιάκ καὶ ὀδηγοῦντες τρεῖς ἡμίονους, ἐφ' ὧν εἶχον, ὡς φαίνεται, φορτώσει τὰς προμηθειᾶς τοῦ ταξειδίου.

Ὁ Ζιάκ, ὅστις τὰ πάντα προέβλεπε πάντοτε, ἐσκέφθη ὅτι, διαρκούντος τοῦ ταξειδίου του, δὲν ἔπρεπε νὰ διαμῆνῃ εἰς οὐδὲν ξενοδοχεῖον, φοβούμενος τοὺς κτασκόπους· ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀπεράσισε νὰ μεταβῆ εἰς Τουραίνην διὰ τῶν συντομωτέρων καὶ μᾶλλον ἀποκέντρων ὁδῶν.

Ὅθεν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἢ τοῦ δείπνου, ἢ παραδόξως αὕτη συνοδία ἔπρεπε νὰ σταματᾷ εἰς τὸ ὑπαιθρον ἢ ἐκτὸς ἀντροῦ τινὸς μακρὰν παντὸς ἀδιακρίτου βλέμματος· μετὰ δὲ τοῦτο νὰ κοιμᾶται ἡσυχος ὑπὸ τὰς σκηνάς, τὰς ὁποίας μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερον ὁ Ζιάκ, τοποθετουμένων τῶν καταλλήλων σκοπῶν.

Ἄλλ' ὁ Ζιάκ καὶ μὲν μετέβαινεν εἰς Τουραίνην διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ φθάσῃ καὶ ταχέως ἐκεῖ· ἐπεθύμει νὰ παρατείνεται ἢ εἰς τὰ δάση διαμονή του, ἐλπίζων ὅτι, διὰ τοῦ τρόπου τούτου, θὰ κατέκτα τὴν καρδίαν τῆς ὠραίας αἰχμαλώτου του.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἡ συνοδία κατεσκήνωσεν εἰς τὰ πυκνὰ δάση, τὰ περὶ τοῦ χωρίου Μονθλερύ. Ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν· ἵπποι δὲ καὶ ἵππεις ἦσαν ὑπὲρ τὸ δέον κεκμηκότες.

Ὅθεν ὁ Ζιάκ διέταξε νὰ εἰσποιησθῶσι τὰ πάντα, ὅπως διανυκτερεύσωσιν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο· εἶτα δέ, ἐξαγχιῶν ἐκ τοῦ θυλακίου του κλειδᾶ τινα, ἐπλησίασε τὸ λεωφορεῖον καὶ ἠνέφξε ὀλίγον τὴν θύραν αὐτοῦ.

— Κυρία Ζολάνδη, εἶπεν, ἡ συνοδία μας ἐσταμάτησεν ἤδη καὶ θὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὸ μέρος αὐτό. Τώρα πρέπει νὰ φάγητε κατὰ τι· διότι ἡ νηστεία, ὡς εἶπε μέγας τις φιλόσοφος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δυστυχῶς ἐλησμόνησα, αὐξάνει τὴν λύπην. Ὑποθέτων λοιπὸν ὑμᾶς τεθλιμμένην, νομίζω ὅτι ἐν ποτήριον ἐκλεκτοῦ οἴνου καὶ ὀλίγος φασιανός, παρασκευασθεὶς χθὲς ὑπὸ τοῦ μαγείρου μου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ καλλί-

τερος μάγειρος τοῦ κόσμου, θὰ σας ἐπαναφέρωσι τὴν χαρὰν εἰς τὴν καρδίαν.

Εἰς τοὺς λόγους του τούτους οὐδεμία ἀπάντησιν ἔλαβεν.

— Διαβόλε! εἶπεν ὁ Ζιάκ, δὲν ὀμιλεῖ... Ἄς ἴδωμεν.

Καί, ἀνοίξας καθ' ἑλοκληρίαν τὴν θύραν τοῦ λεωφορείου, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἡ Ζολάνδη, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα εἰς τὰς χεῖρας, ἐφαίνετο παραδεδωμένη εἰς βαθεῖς συλλογισμούς.

— Ἐξάιρετα! εἶπεν ὁ νέος χυμηλόφῳως, ζῆ... τόσῳ τὸ καλλίτερον. Κυρία, ἐξηκολούθησεν ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Ζολάνδην, δὲν θέλετε νὰ δειπνήσετε ἢ δὲν με ἠκούσατε;

Ἡ Ζολάνδη ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Διαβόλε! μήπως ἔγεινε κωφάλαλος, ἐσκέφθη ὁ Ζιάκ... ἢ θέλει νὰ πιζῆ κωμῖαν κωμῶδιαν;... Τι με μέλει! ἢ πεῖνα θὰ νικήσῃ τὴν ἐπιμονὴν τῆς... Ἄς ἴδωμεν.

Καί, ὑποκλίνας μετὰ χάριτος θαυμασίας, ἔκλεισε καὶ πάλιν τὴν θύραν ἀσφαλῶς.

— Αὐτὸς ὁ ἐξοχικὸς ἀὴρ διεγείρει θαυμασίως τὴν ὄρεξιν, εἶπε, καὶ αἰσθάνομαι διαβολευμένην πεῖναν... Ἄλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ τοποθετήσωμεν τοὺς σκοπούς μας καὶ νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὸν πολῦτιμον θησαυρὸν μας. Ἐ! Γουλιέλμ!

Εἰς ἐκ τῶν τριῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες εἶχον ἀπαγάγει τὴν Ζολάνδην, προὐχώρησε πρὸς αὐτόν.

— Ὅθ' τοποθετήσῃς τοὺς σκοπούς περὶ τῶν σκηνῶν μας, εἶπεν ὁ Ζιάκ, εἰς δὲ τὸ λεωφορεῖον θὰ φυλάξῃς σὺ ὁ ἴδιος. Ἄν νυστάξῃς, ἀφίνω εἰς σὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ διαδόχου σου. Ἄλλὰ πρόσεξε καλά· θὰ μοι ἀποκριθῇς σὺ, διὰ τῆς ζωῆς σου, εἰς ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ. Μὲ γνωρίζεις!... Λοιπὸν κάμε γρήγορα.

Καὶ ὁ μὲν Γουλιέλμος, ὑποκλίνας, ἀνεχώρησε καί, ἀφοῦ ὤρισεν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν στρατιωτῶν τὴν θέσιν του, ἐτοποθετήθη πλησίον τοῦ λεωφορείου, ἀνασύρας τὸ ξιφὸς του· ὁ δὲ Ζιάκ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἰδιαιτέρην αὐτοῦ σκηνήν.

Ἦτο νυξ ἀσέληνος· πυκνὰ δὲ νέφη, καλύπτοντα τὸ στερέωμα, καθίστων τὸ σκότος βαθύτερον.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Γουλιέλμος, καίπερ τυγχάνων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ζιάκ, ὅστις ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν ὑπηρετῶν του, δὲν ἦτο ποσῶς κακὸς ἄνθρωπος.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶδε τὴν Ζολάνδην ὠγρὰν καὶ ἀγωνιώσαν εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, ἡ καρδία του συνετρίβη εἰς ἄκρον.

Ἄλλως τε εἶχε καὶ αὐτὸς μίαν θυγατέρα, καὶ ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἠσθάνθη ἀπερίγραπτον φρίκην ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι καὶ οὗτος συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀπχγωγὴν τῆς ἀθώας ταύτης νέας, ἣν ἀφῆρσαν ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τοῦ πατρὸς τῆς, ὅπως τὴν ρίψωσιν εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς ἀθλίου καὶ ἐκδητημένου ἀνθρώπου, οἷος ὁ ἀρχων Δὲ Ζιάκ.

Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι, εἰς ἀνάμνησιν τῆς

θυγατρὸς του, ὄφειλε διὰ παντὸς τρόπον νὰ διευκολύνη τὴν δραπέτευσιν τῆς Ζολάνδης.

Οὐχ ἦτο ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῆ αὐτῇ ἡ καταλλήλος εὐκαιρία.

Ὁ Ζιάκ, ἀφοῦ κατὰ κόρον ἐδεῖπνησε καὶ ἐβεβιῶθη· αὐτοπροσώπως ὅτι ἐξετελέσθησαν ἀκριβῶς αἱ διαταγαὶ του, ἐκλείσθη καὶ πάλιν εἰς τὴν σκηνὴν του καὶ ἐκοιμήθη ἡσυχῶς· μετ' οὐ πολὺ δὲ πάντες οἱ μὴ ἐγρηγοροῦτες, στρατιῶται παρεδόθησαν εἰς βαθύτατον ὕπνον.

Ὁ Γουλιέλμος, πάντοτε ἀγρυπνον τὸ ὄμμα ἔχων, δὲν ἐβράδυνε νὰ νοήσῃ ὅτι, καθ' ὅσον προὐχώρει ἡ νυξ, οἱ περὶ αὐτοῦ τοποθετηθέντες σκοποὶ, παρὰ τὸ καθήκον των, βαθμηδὴν ἀπεκοιμῶντο. Τοῦτο μεγάλως ἠὲ χαρίστησεν αὐτόν. Ὅτε δὲ πλέον ἐνόησεν ὅτι πάντες παρεδόθησαν εἰς τὰς ἀγκυλὰς τοῦ Μορφέως καὶ δὲν ἠκούετο ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, ἐπλησίασεν ἀκροποδητὴ τὴν δικτυωτὴν ὀπὴν τοῦ λεωφορείου καὶ ἐκόλλησε τὸ ὄμμα του ἐπ' αὐτῆς.

— Κυρία, εἶπε χυμηλῇ τῇ φωνῇ, κυρία!... ἂν δὲν κοιμᾶσθε, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μου ἀπαντήσετε... ἐγώ, ὁ ὁποῖος σὰς ὀμιλῶ, εἰμαι φίλος... .

Καὶ ἐκόλλησε τὸ οὖς του ἐπὶ τῆς ὀπῆς, ἀνκμῶν ἀπάντησιν.

— Φίλος; ἀπάντησεν ἐπὶ τέλους ἡ Ζολάνδη, εἶνε δυνατόν; μήπως με ἀπατάτε;

— Μὰ τὸν Θεόν! κυρία, σὰς λέγω τὴν ἀλήθειαν. Τί συμφέρον ἔχω νὰ ψευθῶ; Διὰ νὰ σας σώσω, θὰ διακινδυνεύσω τὴν ζωὴν μου. Ὁ ἀρχων Δὲ Ζιάκ, ὁ κύριός μου, εἶνε φοβερὸς ἄνθρωπος... ἀπέκαμα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ θέλω νὰ φύγω!

— Ἄλλὰ διατὶ ἐνδιαφέρεσθε τόσον δι' ἐμέ; ἠρώτησεν ἡ Ζολάνδη.

— Εἶμαι πατήρ, κυρία. Καὶ ὅταν σέπτωμαι ὅτι ὅμοιον δυστύχημα εἴμπορεῖ νὰ συμβῆ κάμμίαν ἡμέραν καὶ εἰς τὴν Ὀδέτην μου, φαντάζομαι ὅτι πιθανόν νὰ εὐρεθῆ κίνενας καλὸς ἄνθρωπος νὰ τὴν βοηθήσῃ, ὅπως ἐγὼ σήμερον ἐσὰς.

— ὦ! Θεέ μου, Θεέ μου! σ' εὐχαριστῶ, διότι εἰσῆκουσες τὰς δεήσεις μου! ἐψιθύρισεν ἡ Ζολάνδη, αἰσθανθεῖσα μεγάλην ἀνακούρισιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου.

— Μὴν ἔχετε κάμμίαν ἀμφιβολίαν! κυρία... Καὶ ἐπειτα, τί φοβεῖσθε; Τί χειρότερον εἴμπορεῖ νὰ σας συμβῆ ἀπὸ τὸ νὰ μείνης εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀρχοντος Ζιάκ;

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε, εἶπεν ἡ Ζολάνδη μετὰ τόνου ἀποφασιστικοῦ. Ἄν μὲ προδώσετε, ὁ Θεὸς θὰ τιμωρήσῃ σὰς καὶ τὴν θυγατέρα σας! Ἐμπιστεύομαι εἰς ὑμᾶς. Τί πρέπει νὰ πράξω;

— Ἰδοῦ, ἐπανελάβεν ὁ στρατιώτης. Πρῶτον, ἠξέυρετε ποῦ πηγαίνομεν, κυρία;

— Ὅχι, κύριε.

— Εἰς Τουραίνην... ὅπου ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὑπάγῃ καὶ ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα.

Ἡ Ζολάνδη ἐφοικίασεν.

— Καὶ εὐρισκόμεθα;...

— Εἰς τὸ δάσος Λινά, πλησίον τοῦ Μονθλερύ, δύο ἡμέρας μακρὰν τῆς Αὐρηλίας.

— Καί τίνι τρόπῳ θ' ἀνοίξετε τὴν θύραν ταύτην;

— Θά τὴν βιάσω μὲ τὸ μαχαίρι μου. Τὸ λεωφορεῖον εἶνε τοποθετημένον εἰς μέρος σιδενδρόν, ὅπου εἶνε εὐκολόν νά μή σας ἴδῃ κανεῖς· ἐφρόντισα δὲ νά μὴ θέσω σκοπούς πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ διὰ νά μὴ ἀκούσουν τὸν θόρυβον τῶν φρεμαμάτων σας ἀνάμεσα εἰς τὰ φύλλα καὶ τὰ κλαδιὰ. Καὶ ἔπειτα, ἡ νύκτα εἶνε σκοτεινὴ· δὲν ἔχετε νά φριθθῆτε τίποτε. Θ' ἀκολουθήσετε τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον θ' ἀπαντήσετε δεξιὰ· θά σας ὀδηγήσῃ εἰς ἕνα σταυροδρόμιον, ὅπου θὰ ἴδῃτε ἕνα μεγάλο δένδρον πεσυμένον εἰς τὸ μέσον δρόμου· θ' ἀκολουθήσετε αὐτὸν τὸν δρόμον, ὁ ὅποιος θά σας ὀδηγήσῃ εἰς Μονλερύ. Ὡ! γνωρίζω αὐτὸ τὸ χωρίον... ἐκεῖ ἐγεννήθη. . . ἄμα φθάσετε εἰς τὸ χωρίον, τότε θὰ ἴδῃτε τί θὰ κάμετε. . . ἐγὼ δὲν εἰμπαρῶ νά σας κάμω τίποτε περισσότερον.

— Ἄχ! ἂν ὀμιλήτε τὴν ἀλήθειαν, κύριε, ὁ Θεὸς νά σας εὐλογήσῃ! . . . Ἄλλὰ σεῖς;

— Μὴ σας μέλει καθόλου δι' ἐμέ, κυρία. Μετὰ δύο ὥρας, ἀφοῦ βάλω ἄλλον εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ φύγω καὶ, πρὶν νά χαράξῃ, θὰ ἦμαι εἰς τοὺς Παρισίους. Λοιπὸν δέχεσθε, κυρία;

— Κάμετε ὅ, τι θέλετε, κύριε.

Πάραυτα δὲ ὁ Γουλιέλμος, ἐξαγαγὼν τὸ ἐγγχειρίδιόν του, εἰσήγαγε τὴν λεπτὴν ἀλλὰ στερεὰν λεπίδα αὐτοῦ εἰς τὸ χάσμα τῆς θύρας τοῦ λεωφορείου καὶ ἤρξατο μετὰ προφυλάξεως παραβιάζων τὸ κλειθρον αὐτῆς.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τὸ κλειθρον ὑπεχώρησεν.

Ἡ θύρα ἤνεώχθη.

Ἡ Ζολάνδη ἦτο ἐλευθέρη!

— Ἄχ! κύριε, εἶπεν ἡ Ζολάνδη ἔμπλεως χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, πόσον εἶσθε καλὸς καὶ γενναῖος! . . .

— Σοῦτ' . . . κυρία . . . μὴ ὀμιλεῖτε καθόλου . . . καὶ μὴ χάνετε οὔτε στιγμήν. Καταβῆτε καὶ στηριχθῆτε εἰς τὸν βραχίονά μου.

Ἡ Ζολάνδη ὑπήκουσε καὶ ἐπήδησεν ἑλαφρῶς ἐπὶ τῆς γῆς.

— Ἴδου ὁ δρόμος . . . δεξιὰ . . . ἐπανάλαβεν ὁ Γουλιέλμος . . . προσέχετε καλὰ νά μὴ κάνετε θόρυβον ἀνάμεσα εἰς τὰ κλαδιὰ μήπως ἐξυπνήσῃ κανεῖς . . . καὶ σας ξαναπιάσουν. Ὅταν δὲ θὰ εἶσθε μακρὰν καὶ δὲν θὰ φοβεῖσθε πλέον τίποτε, σκεφθῆτε τὴν ἀγαπητὴν μου Ὠδέττην, ἡ ὁποία σας ἔσωσε καὶ ὄχι ἐγὼ . . . Πηγαίνετε, κυρία, πηγαίνετε! . . . Ὁ Θεὸς νά σας φυλάττῃ! . . .

Ἡ Ζολάνδη ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ στρατιώτου, ἠσπάζθη αὐτὴν δακρῦουσα ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ὁ Φρειδερίκος Σουλιέ (Frédéric Soulié) ἐκ τῶν γονιμοτάτων Γάλλων μυθιστοριογράφων καὶ δραματικῶν συγγραφέων, ἐγεννήθη τὴν 24 Δεκεμβρίου 1800 καὶ ἀπέθανε τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1847. Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἠθάρτετο ἀκάθεκτον πρὸς τὰ γράμματα ῥοπήν καὶ δωδεκαετῆς συνέθεσε τοὺς πρώτους στίχους του. Ἐν τῷ πολιτικῷ αὐτοῦ βίῳ οὐδὲν ἄλλο ἀπαντῶμεν εἰμὴ τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὴν Ἰουλιανὴν Ἐπανάστασιν, τῷ 1830, τὴν φέρασαν ἐπὶ τὸν θρόνον τὸν δοῦκα τῆς Αὐρηλίας Λουδοβίκου-Φίλιππον. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν εἰς τὴν νομικὴν σπουδῶν του, ἐπεδόθη ὄλος, ἀπὸ τοῦ 1830, εἰς τὰ γράμματα, εἰ δὲ καὶ κλειστάς κατ' ἀρχὰς δυσκολίας ἀπίνθησεν εἰς τὸ στάδιον τοῦτο, μ' ὅλα ταῦτα ἔγραψεν ἀκαταπαύστως μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Τὸ μυθιστόρημα αὐτοῦ *Τὰ Δύο Πτώματα* ἤρξατο τὴν φήμην του, τὸ δὲ δράμα τοῦ *Ὁ Περὶβολος τῶν Σπάρτας* ἐπεράτωσε τὸν φιλολογικόν του βίον, διότι ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν παράστασιν τοῦτου ἀπέθανεν ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος, καὶ ἐπιτάφιον ἐξεφωνήσεν αὐτῷ ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ. Τὰ ἔργα του — ποιήσεις, δράματα καὶ μυθιστορήματα, ὧν τινὰ μετεφράσθησαν καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν — διακρίνονται διὰ τὴν εὐφῶν ἐπινόησιν, τὴν μελέτην τῶν χαρακτῆρων, τὴν συναρμογὴν τῶν σκηνῶν καὶ τὸν συνδυασμὸν τῶν συμβάντων, ἀπ' ἀρχῆς, δὲ ἀφαιρᾶζουσι τὸν ἀναγνώστην καὶ τοῦτου ἕνεκα ἦτο δημοτικώτατος.

Ἡ *Κατάσκοπος*, ἥς μετὰφρασιν ἀρχόμεθα καταχωρίζοντες ἀπὸ τῆς σήμερον, ἐκτυλίσει τὸν διάσημον δεσμὸν, τὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Καρθουαρισμὸς* περισηφίζαντα ἐπὶ αἰῶν τὴν Εὐρώπην. Ἡ ἀπόρρητος αὕτη ἑταιρεία εἶχε συσταθῆ ἐν Ἰταλίᾳ πρὸς θρίαμβον τῆς ἐπαναστάσεως, τὸ δὲ ὄνομα *καρθουάρος* (ἀνθρακῆς) ἀπεδόθη κατὰ πρώτον, πρὸ αἰῶνων, εἰς Γουέλφους συνωμοτὰς οἵτινες, ὅπως διαφύγουσι τὴν ἐπιτήρησιν τῶν Γιβελίνων, συνηθροίζοντο εἰς καλύδας ἀνθρακῶν ἐντός τῶν δασῶν καὶ ἀπεφάσιζον περὶ τοῦ πρακτέου. Ὁ Σουλιέ φαίνεται ὅτι συμμετεῖχε τοῦ καρθουαρισμοῦ, δι' ὃ ἐγίνωσκες κάλλιον παντὸς ἄλλου συγγραφέως τὰ τοῦ δεσμοῦ τοῦτου, ἐφ' οὗ βασιζέται ἡ ὑπόθεσις τῆς *Κατασκοπῆς*, κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρουσα τῆς ἀληθείας, ὅτι φέρει ἐντὶ τῶν ἀληθῶν ψευδῆ τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων τῆς δραματικῆς ταύτης ἱστορίας.

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

Ἡ ἱστορία, ἣν μέλλομεν νά διηγηθῶμεν συνέθη χρόνον τινὰ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Νεαπόλεως, τῷ 1820—1821.

Ἦτο νύξ, ἀπαστράπτουσα καὶ ἀστερόεσσα, ἑλαφρὰ αὔρα ἔπνεε, τὸ κύμα ἦτο ἄτονον, βραδύς δὲ καὶ ἀπειρος ψιθυρὸς ἤκούετο ἐπὶ τινος ἀκτῆς τῆς θαλάσσης τῆς Νεαπόλεως. Ὡς φῶκαι ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀποκεκοιμισμένοι, δώδεκα ἄνδρες ἦσαν ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῆς ἄμμου. Εἰς μόνος ἦτο ὄρθιος, ἐπαγρυπνῶν ἀναμφιβόλως δι' αὐτούς, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλους βεβαίως, διότι τὸ βλέμμα του ἐφέρετο ἀνήσυχον ὅτε μὲν πρὸς τὴν ξηρὰν, ὅτε δὲ πρὸς τὴν θάλασσαν· οὐδὲν ὅμως ἐφαίνετο εἰς οὐδεμίαν τῶν ἄκρων τοῦ ὀρίζοντος καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτός ἦτο τὸ μόνον σημεῖον ὅπερ τὸ βλέμμα συνήντα εἰς τὸ διάστημα. Αἰφνης μεταξὺ τῶν πλησιαζόντων τὸν οὐρανὸν ἔνωθεν τῆς θαλάσσης ἀστέρων, φαίνεται λάμψις ἐρυθρὰ, ἀντανακλῶσα ἐπὶ τῶν κυμάτων μακρὰν σιερὰν λάμψεων, ἕναντι δὲ τῆς λάμψεως ταύτης, πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς, μελαίνα καὶ κινουμένη σκιὰ διαγράφεται, παρעוθὺς σχεδόν. Στεναγμὸς εὐχαριστήσεως ἐκπέμπεται τοῦ στήθους τοῦ ἐπαγρυπνουῦντος ἀνδρός, εἰς δὲ τῶν ἐξηπλωμένων τῷ εἶπε χαμηλοφώνως·

— Τὸ πλοίαριον δὲν εἶναι, σιγιέρ Σπάφας;

— Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος δεικνύων τὴν θάλασσαν, τὸ πλοίαριον ἐκεῖ καὶ ἐδῶ, προσέθηκε στρεφόμενος πρὸς τὴν ξηρὰν . . .

— Ὁ μαρκήσιος; ἠρώτησεν ὁ ἕτερος.

— Πιστεύω, ἀπεκρίθη ὁ Σπάφας.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως ταύτης «ὁ μαρκήσιος» ἅπαντες οἱ ἐξηπλωμένοι ἠγέρθησαν ταυτοχρόνως καὶ προσεπάθησαν νά εἰσδύσωσι τὰ ἄπληστα βλέμματά των εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός. Κατ' ἀρχὰς διέκρινον μόνον ἄμορρον σκιάν, προχωροῦσαν πρὸς τὸ μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκοντο οὗτοι, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀνεγνώρισαν ὅτι ἦσαν πολλοὶ ἄνθρωποι. Ὅταν δὲ ἠδυνήθησαν ν' ἀριθμῶσιν αὐτούς, εἶδον ὅτι ἦσαν τρεῖς.

— Αὐτοὶ εἶναι, ἐπιθύρουν πλεῖσταί φωναί.

Ὁ δὲ Σπάφας, ἀφ' οὗ ὕψωσεν εἰς τὸν ἄερα τὸν πῖλόν του καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο ἀνταπεδόθη, προύχωρησε πρὸς τοὺς ἐρχομένους. Ἐν τούτοις ἔλαβε τὴν προφυλάξιν νά ὀπισθῆ διὰ πιστολίου καὶ ἐγγχειρίδιου, εὐκόλως δ' ἔβλεπέ τις ὅτι ἐκατέρωθεν ἐπλησίαζον ἀλλήλους μετὰ προφυλάξεως. Μετ' ὀλίγον οἱ νεωστὶ ἐλθόντες καὶ ὁ Σπάφας εὐρίσκοντο μεταξὺ τῶν ἐγερεθέντων κατὰ τὴν προσέγγισιν αὐτῶν. Τῇ αὐτῇ στιγμή τὸ πλοίαριον ἐπλησίασε τὴν ἀκτὴν καὶ νεανίας ἐξελθὼν αὐτοῦ ἐπλησίασε τούτους.

— Λοιπὸν! εἶπεν, ἦλθον ὄλοι;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Σπάφας· Ἴδου ὁ μαρκήσιος Φαβιάνης, ἡ κυρία μαρκησία καὶ ὁ γενναῖος Ζαφαρίνος.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τῆς μαρκησίας ὁ νεκρὸς ναυτικὸς ἀπεκαλύφθη.

— Λοιπὸν! ἀπεκρίθη, ἀφ' οὗ ἦτοιμάσθησαν ὄλοι, ἄς ἐπιβιβασθῶμεν.

— Δὲν ἐτελείωσαν ὄλα, ἀπήντησεν ὁ Σπάφας, διότι θέλομεν ν' ἀποχαιρετίσωμεν τὸν μαρκήσιον.

— Σπεύσατε λοιπὸν, ἀπεκρίθη ὁ ναυτικός.

Ἐλαφρὸς δισταγμὸς ἐξεδηλώθη τότε μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. Συνεβουλευόντο ἀλλήλους χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ὁ δὲ πρῶτος πρὸς τὸν Σπάφαν ὀμιλήσας τῷ εἶπε δυσθύμως, δεικνύων αὐτῷ τὸν ναυτικόν·

— Ὁ Ἄγγλος αὐτὸς δὲν εἰμπαρῶ νά γίνῃ μάρτυς τῶν συμβησομένων.

Παρעוθὺς ὁ Σπάφας λαθὼν τὸν ναυτικὸν ἰδιαιτέρως, τὸν παρέσυρε βήματά τινα μακρὰν τῶν ἄλλων·

— Σιρ Ἐρρίκε, τῷ εἶπεν, ἡ Ἰταλίᾳ δὲν ἀπώλεσεν ἀκόμη τὰς περὶ ἀπελευθερώσεως ἐλπίδας τῆς, ἂν καὶ τοῦ λοιποῦ τὰ καλλίτερα στηρίγματα τῆς ἔλλειπουν, διότι οἱ διαφυγόντες τὴν ἀγχόνην θ' ἀποθάνωσιν εἰς τὸ κάτεργον. Μένουσιν ὅμως ἀρκετοὶ διὰ ν' ἀποπειρασθῶσι νέον ἀγῶνα.

Ὁ ναυτικὸς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν δυσπίστως. Ὁ Σπάφας προσέθηκε·

— Δὲν πρέπει νά κρίνητε περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκ τῶν ὄσων ἀπεπειράθημεν. Ἡ Νεάπολις ἐστερέθη θάρρους διὰ νά ὑποστηρίξῃ ὅ, τι ἐπεχείρησεν· ἀλλὰ τὸ ἐπεχείρησε καὶ τοῦτο, πιστεύστέ με, εἶναι πολὺ διὰ λαὸν καταβεβλημένον ὑπὸ τῆς δουλείας. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἐλευθερία δὲν εἶναι κατὰκτησις μῖς ἡμέρας. Μοὶ φαίνεται ὅτι οἱ Ἰταλοὶ εἰσὶν ἀπέναντι τῶν κυρίων των, ὅπως οἱ Ρῶσοι ἐνώπιον τῶν στρατιωτῶν Καρόλου ΙΒ'. Πρέπει νά δαπανήσωσι πολὺ αἷμα διὰ νά μάθωσι τὴν ἐλευ-

θερίαν, ὅπως οἱ Ῥῶσοι διὰ νὰ μάθωσι τὸν πόλεμον· ἀλλὰ θὰ τὴν μάθουν καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θὰ νικήσουν τὴν τυραννίαν. Πολλοὶ κεραλαὶ ἐξ ἡμῶν θὰ πέσωσιν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου, ἀλλ' ὁ πέλεκυς αὐτῶν θὰ ἐξασθενίῃ πρὶν ὁ θειρισμὸς τελειώσῃ, καὶ τότε ἡ ὥρα τῆς νίκης ἡμῶν θὰ σημάνη.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εἰσκούσῃ! ἀπεκρίθη ὁ ναυτικός. Μὴ λησμονῆτε ὅμως ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶναι καταδικασμένος εἰς θάνατον καὶ ὅτι δύνανται νὰ πρακτηρήσουν τὴν δραπέτευσίν του.

— Ὁ Ζαφρίνος, ὁ δεσμοφύλαξ, θὰ ἔλαβε πάσας τὰς ἀναγκάϊκας προφυλάξεις, ἀπεκρίθη ὁ Σπάφας.

— Τὸ πιστεύω, ὑπέλαθεν ὁ σὶρ Ἑρρίκος, ἀλλὰ πρέπει ὁ Φαβιάνης νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς τὸ πλοῖον πρὶν παρέλθῃ μία ὥρα. Σώζων πολιτικὸν προδιαγεγραμμένον ἐπὶ βασιλικοῦ πλοίου, ἐκτίθεμαι βεβαίως καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῇ δικαίως.

— Δὲν λέγετε ὅτι τὸν συνητήσατε εἰς τὴν θάλασσαν, πλανώμενον ἐπὶ λέμβου;

— Βεβαίως, θὰ εἴπω ὅσον εἰμπορῶ καλλίτερον αὐτὸν τὸν μῦθον, ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ δι' αὐτὸ ν' ἀναμεινῶμεν νὰ ἐξημερώσῃ διὰ νὰ ἐπιβιβασθῶμεν, ὅτε ὅλον τὸ πλήρωμα θὰ ἔχη ἐγερθῇ.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σπάφας, ἀπομακρυνθῆτε ἐπὶ τινα λεπτά, διότι θέλομεν νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὸν Φαβιάνην τὸ ἀπόκρυφον τῶν ἐλπίδων μας καὶ τῶν τῆς Ἰταλίας. Μὴ προσβληθῆτε ἐκ τῆς προφυλάξεως ταύτης, διότι εἶναι φυσικωτάτη καὶ δικαιοτάτη προερχομένη παρ' ἀνθρώπων ὑποστάτων τσαούτας μυσαρὰς προδοσίας. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν τελειώνομεν.

— Ὅπως θέλετε, ἀπεκρίθη ὁ σὶρ Ἑρρίκος. Καὶ παρευθὺς εἰσελθὼν εἰς τὸ πλοιαρίον του ἀπεμακρύνθη ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἀκτῆς.

Μόλις οὗτος προὔκωρσεν ἐπὶ τσοῦτον ὥστε νὰ μὴ δύναται ν' ἀκούσῃ τί θὰ ἔλεγον καὶ ὁ Σπάφας ἔνευσε πρὸς ἀπαντας νὰ πλησιάσωσι, παρευθὺς δ' ἐσηματίσταν κύκλον περὶ τοῦ Φαβιάνη καὶ τῆς σύζυγου του ἦτις, κεκαλυμμένον τὸ σῶμα ἔχουσα διὰ μανδύου καὶ τὴν κεραλὴν διὰ πέπλου, ἴστατο τρέμουσα παρὰ τὸν σύζυγόν της. Ὁ Ζαφρίνος ἀνέμιχθη μεταξὺ τῶν ἀποτελεσάντων τὸν κύκλον. Ὁ Σπάφας, μείνας εἰς τὸ μέσον, ἔλαβε τὸν λόγον.

— Μαρκήσιε Φαβιάνη, εἶπεν, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἡ Νεαπολις ἐβασίλευτο εἰς σέ· αἱ εὐγενεῖς περὶ ἐλευθερίας ιδέαι σου, ἡ περιφρόνησίς σου πρὸς τὰς εὐνοίας τῆς αὐλῆς, προσεῖλικουσεν ἐπὶ σέ τὰ βλέμματα τῶν ἀρίστων. Τὸ εἰς πολλὰς περιστάσεις ἀναδειχθὲν θάρρος σου, ἡ μεγίστη περιουσία σου καὶ τὸ ὄνομά σου ἠρέθιζον αὐτοὺς καὶ ἐπεθύμουν τὴν συνδρομὴν σου ἵνα ἐπιβληθῶσιν εἰς τὸν λαόν, ἐλκυόμενον εὐκολώτερον ἐκ παραδειγμάτων προερχομένων ἀνωθεν. Ἐν τούτοις ἡ νεαρὰ ἡλικία σου, ἡ μετὰ οἰκογενειῶν δουλοπρεπείων τῆς βασιλείας συγγενεία σου, συνεκράτουν τὴν ἐμπιστοσύνην μας. Ἡ υἱοθέτησίς ἦν ἕκαμπε πρὸς σέ ὁ εὐεργέτης μου, κόμης Πέλλικος,

δίδων σοι σύζυγον τὴν θυγατέρα του ἐγένετο πρὸς ὑμᾶς ἡ μάλλον ῥητὴ ἐγγύησις ὅτι ἦσο ἄξιος νὰ μᾶς ἐνοήσῃς.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἡ φωνὴ τοῦ Σπάφα, σοβαρὰ καὶ εὐηχος κατὰ τὰς πρώτας λέξεις, ἐγένετο τρομώδης σχεδόν, ταῦτοχρόνως δὲ λυγμοὶ μὴ συγκεκρατημένοι ἐξέφυγον τοῦ στήθους τῆς μαρκησίας.

— Φαβίλα, τῇ εἶπε σιγὰ ὁ σύζυγός της, μὴ κλαίτε τοιουτοτρόπως, θὰ τὸν ἐκδικηθῶμεν.

— Ἄφες τὴν νὰ κλαύσῃ, μαρκήσιε, εἶπεν ὁ Σπάφας.

Εἶτα στρεφόμενος πρὸς τὴν νεκρὰν γυναῖκα προσέθηκε·

— Κλαύσατε, κυρία, διότι ἐχάσατε πατέρα κατὰ πάντα ἄξιον νὰ θρηνηθῆται ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του. Καίτοι εὐρίσκεσθε μεταξὺ ἀνδρῶν, συνδεσάντων τὴν ζωὴν των εἰς αἱματηρὸν καὶ ἐκδικητικὸν ἔργον, μ' ὅλα ταῦτα θὰ ἐνοήσουν τὴν θλιψίν σας, διότι καὶ αὐτοὶ ἐκλαυσαν ἐν αὐτῷ τὸν φλογερότερον καὶ γενναϊότερον φίλον τῆς ἐλευθερίας. Οἱ τύραννοι τὸν ἀπηγγόμισαν καὶ ἔδωκαν εἰς τοὺς κόρακας βορὰν τὸ σῶμά του, ἀλλ' οὐδόλως ἐδυνήθησαν νὰ κατακόψωσι τὴν μυστικὴν ζωὴν δι' ἧς ἐνεψύχωσε τὴν Ἰταλίαν, ὅπως ἐρόνευσαν τὴν ἰδικὴν του· δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διασκυρπίσωσι τὸ ἰσχυρὸν κέντρον τὸ ὁποῖον συνέδεσε τὰ πιστὰ τέκνα του, ὅπως ἐκεῖνοι διεσκορπίσαν τὸ πτώμα του. Ἡ σκέψις του ζῆ, καὶ εἰς αὐτὴν θέλομεν νὰ ἐνώσωμεν ἐκεῖνον, ὃν ἐξελέξατο ὡς κληρονόμον του.

Ἐγένετο στιγμὴ σιωπῆς, καθ' ἣν ἀπάντων τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς Φαβίλας. Ὁ Σπάφας τότε ἐξηκολούθησεν·

— Ἐν τούτοις, μαρκήσιε, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου σου, ἀνεχώρησες ἵνα ἐπισκεφθῆς τὴν Εὐρώπην καὶ τὸν κόσμον, πρὶν δυνηθῶμεν νὰ σοὶ εἰπωμέν τι δι' ὅσα προπαρεσκευάζομεν μυστικῶς. Ἐμελλες μετ' ὀλίγον νὰ ἐπανέλθῃς, ἀλλὰ, πρὸ τῆς ἐπανόδου σου, ἡ Ἰσπανία μᾶς ἔδωκε τὸ σημεῖον, ἡμεῖς δὲ ἀνταπεκρίθημεν. Προσέτρεξες ἀπὸ τοῦ βάρους τῆς Ἰνδίας εἰς τὴν εἰδησιν ταύτην, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀφίξίν σου τὸ ἠφαίστειον εἶχεν ἀποσπινγῆ καὶ ἐπανεῦρες τὸν αὐτὸν δοῦλον λαόν ὃν κατέλιπε, καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ σκελετὸς τοῦ Πελλίκου, κυμαινόμενος εἰς τοὺς κρῖκους τῆς ἀγχόνης, δυνατόν νὰ ἐνόμιζες ὅτι οὐδὲν συνέβη εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Βεζουβίου, ὡς μετὰ ἔκρηξιν ὄρους ἀδύνατον καθίσταται νὰ εἴπῃ τις ἂν πύρινοι χεῖμαρροι κατεβρόχθισαν τοὺς πρόποδάς του, ἀφ' οὗ οἱ ποιμένες ἐγεῖρωσι τὰς καλύβας αὐτῶν καὶ ὀργώσωσι τὴν λάβαν. Ἐτέρα εἰδησίς σε ἀνέμενε. Μόλις ἐφθασες καὶ ἐρρίφθης εἰς φυλακὴν, οὐχὶ δι' ὅ, τι ἐπραξες, ἐπειδὴ ἀπουσίαζες τῆς Νεαπόλεως, ἀλλὰ δι' ὅ, τι ἐμελλες ἀφουκτως νὰ πράξῃς, ἂν εὐρίσκεσο. Ἐδικάσθης καὶ κατεδικάσθης, οὐχὶ διὰ τὸ ὄνομά σου, ὅσον καὶ ἂν ὁ λαὸς τὸ ἐλάτρευεν, ἀλλὰ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Πελλίκου, τοῦ πενθεροῦ σου, ὃν ἔτρεμον μὴ ἴδωσιν ἀναζῶντα ἐν σοί. Ἐ! λοιπὸν, ὡς πρὸς τοῦτο οἱ τύραννοι μᾶς ὑπηρέτησαν πλέον

παρ' ὅσον ἐσυλλογίζοντο· μᾶς ἀπέδειξαν, διὰ τῆς καταδρομῆς σου, τί ἦσο καὶ τοιουτοτρόπως ἐσταμάτησαν τοὺς διαταγμούς μας. Διὰ τοῦ δακτύλου τοῦ δημίου των μᾶς ἐπέδειξαν τὸν ἀρχηγόν μας, τὴν ἐλπίδα μας, τὸν δεύτερον ἡμῶν Πέλλικον. Ἄντι τῆς τιμῆς ταύτης σοὶ προσεφέραμεν τὴν ἐλευθερίαν διὰ τοῦ Ζαφρίνου, ἀφωσιωμένου ὡς ἡμεῖς εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος. Ἐδέχθης καὶ θὰ σοὶ εἴπωμεν ὑπὸ ποίους ὄρους.

Παρευθὺς κίνησίς τις ἐγένετο, εἰς δὲ τῶν περικυκλούντων τούτους, λαμβάνων τὸν λόγον ἐσταμάτησε τὸν Σπάφην καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἔμελλε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Ὁ νόμος τοῦ καρβονάρου, εἶπεν, ἀπαγορεύει εἰς τὴν γυναῖκα νὰ συμμετάσχῃ τῶν μυστικῶν τῆς ἐταιρείας.

— Ἡ θυγάτηρ τοῦ Πελλίκου δὲν εἶναι συνήθης γυνὴ καὶ χάριν αὐτῆς δυνάμεθα νὰ παραβῶμεν τὴν αὐστηρότητα τοῦ κανονισμοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ζαφρίνος.

— Οὐδέποτε δυνάμεθα, ἐξηκολούθησεν ὁ πρῶτος ὀμιλήσας, νὰ ἐμπιστευθῶμεν μυστικὸν εἰς τὸν μὴ ὀρκισθέντα νὰ τὸ τηρήσῃ καὶ δὲν πιστεύω νὰ νομίζῃ τις ἐξ ὑμῶν ὅτι ἡ μαρκησία δύναται νὰ ὀρκισθῇ καὶ νὰ τηρήσῃ τὸν συνδέοντα ἡμᾶς ὄρκον.

Ὁ Σπάφας οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ὁ Φαβιάνης ἔσπευσε νὰ εἴπῃ·

— Οἰοσθήποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ ὄρκος οὗτος, θὰ ὀρκισθῇ καὶ θέλει τηρήσῃ τοῦτον. Ἐγγυῶμαι δι' αὐτὴν.

— Ἐκαστος ἐνταῦθα ἐγγυᾶται περὶ ἑαυτοῦ, εἶπεν ὁ Σπάφας. Μαρκήσιε, ἄς ἀπομακρυνθῇ ἡ σύζυγός σου.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Φαβιάνης, ὅσον καὶ ἂν ἦναι βαρεῖα ἡ κληρονομία τοῦ πατρὸς της, γνωρίζει θαρραλέως νὰ τὴν ἀποδεχθῇ. Ἄλλως τε κατὰ τὴν ἐξορίαν μας οὐδεμία σκέψις διὰ τὴν πατρίδα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ, τὴν ὁποῖαν νὰ μὴ συμμεριζώμεθα.

— Ναί, ναί, εἶπεν ἡ Φαβίλα, δι' εὐσταθοῦς φωνῆς, θέλω νὰ μείνω καὶ θὰ ὀρκισθῶ.

— Ὄρκισθῆτε λοιπὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τούτου, προσέθηκε ὁ Σπάφας, ὅτι οὐδὲν θέλετε ἀποκαλύψῃ ἐξ ὅσον θ' ἀκούσητε, οὔτε ἐξ ὅσων θὰ μάθητε βραδύτερον περὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς ἐταιρείας, οὔτε ἐκ τῶν ἀποφάσεών της. Ὄρκισθῆτε ὅτι θὰ τηρήσητε τὸ μυστικὸν τοῦτο, πανταχοῦ καὶ ἀφ' ὄλων, εἰς τὰς φυλακάς, πρὸ τῶν δικαστῶν, κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν καὶ ἐπὶ τῆς λαίμοτόμου.

— Τὸ ὀρκίζομαι, ἀπεκρίθησαν ὁμοῦ ὁ Φαβιάνης καὶ ἡ σύζυγός του.

— Ὄρκισθῆτε ὡσαύτως, ἐξηκολούθησεν ὁ Σπάφας χαμηλώνων τὴν φωνήν, ὅτι ἂν, μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἐταιρείας, εὐρεθῇ τις προδότης, θὰ τὸν καταγγείλητε εἰς τὸ μυστικὸν δικαστήριον τῆς ἐταιρείας.

— Τὸ ὀρκίζομαι, ἐπανέλαβον αἱ αὐταὶ φωναί.

— Ὄρκισθῆτε ἐπίσης ὅτι ἂν ὁ προδότης καταδικασθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου, θὰ ἐκτελέσητε τὴν ἀπόφασιν, ἂν ὀρισθῆτε διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ταύτην, ὅταν πρόκηται νὰ φονεύσῃτε καὶ ἐὰν ἔτι οὗτος

ἦτο ὁ ἀριστος τῶν φίλων σας, ἀδελφός σας, πατήρ σας ἢ υἱός σας.

Μόνη ἡ φωνὴ τοῦ Φαβιάνη ἀπεκρίθη :

— Τὸ ὀρκίζομαι.

Ὁ Σπάφας ἐπλησίασε τὴν μαρκησίαν καὶ τῇ εἶπε μετ' ἐλαφροῦ παρακλητικῶς τόνου :

— Ἄφ' οὐ λοιπὸν ὁ ὄρκος οὗτος σας κἀμνεὶ νὰ φρικιάτε, ἀποσυρθῆτε.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Φαβιάνης, μόνον οἱ ἄλλοι τὴν φοβίζουσι. Δυστυχῆς ὄρφανή! μὴ ἔχουσα ἄλλην οἰκογένειαν ἀπ' ἐμὲ δὲν φοβεῖται τὰ τρομερὰ ταῦτα καθήκοντα.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ Φιαβίλα, πρέπει νὰ ὀρκισθῶ ὅτι θὰ τολμήσω νὰ φονεύσω τὸν ἀδελφόν μου, τὸν πατέρα μου, καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν σύζυγόν μου! . . .

— Ἐλθμονήσαμεν τὸν τελευταῖον τοῦτον ὄρον, εἶπεν ὁ πρῶτος προτείνας ν' ἀποσυρθῇ ἡ Φιαβίλα. Ἄν ἡ μαρκησία θέλει νὰ μείνῃ πρέπει νὰ ὀρκισθῇ ὑπ' αὐτοῦς τοὺς ὄρους.

— Νὰ ὀρκισθῶ ὅτι θὰ φονεύσω τὸν σύζυγόν μου! ἀδύνατον, ἀνέκραξεν ἡ Φιαβίλα.

— Δὲν εἶναι συνήθης ὄρκος αὐτός, εἶπεν ὁ Σπάφας· διατί νὰ προσθέσωμεν αὐτόν;

— Ὅτε ὀρκίζουσιν τὸν υἱὸν νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα του, τὸν πατέρα νὰ φονεύσῃ τὸν υἱὸν του, ζητοῦν πλειότερα ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ καρβονάρου, ἀπεκρίθη ὁ πρῶτος ὀμιλήσας. Δὲν ὠμίλησαν δὲ περὶ συζύγων, διότι μόνον ἄνδρες ὤφειλον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ μυστικά μας. Διὰ τοῦτο, ἀφ' οὐ ὁ κανὼν παρεβιάσθη, νὰ μεταβληθῇ τοιοῦτοτρόπως ὁ ὄρκος.

Ἔπεται συνέχεια.

* * Β.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Ἑρρίκος Γ' ἔφθασεν εἰς τὴν θέσιν του καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀδελφός του εἰσῆρχετο εἰς τὸν θάλαμον, ὥστε οὐδεμία λέξις τῶν ἐν αὐτῷ εὐρισκομένων τῷ διέφυγε.

— Λοιπὸν, ἐξοχώτατε! ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ δούξ Γκιζης.

— Λοιπὸν, δούξ, ἡ συνεδρία ἐλύθη.

— Ἦσθε λίαν ὠχρός, ἐξοχώτατε.

— Διεκρίνετο ἡ ὠχρότης μου; ἠρώτησεν ἀνησυχῶς ὁ δούξ.

— Ὑπ' ἐμοῦ καί, ἐξοχώτατε.

— Ὁ βασιλεὺς οὐδὲν εἶδεν;

— Οὐδὲν, τοῦλάχιστον ὡς πιστεύω.

Καὶ ἡ Μεγαλειότης Του ἐκράτησε τὴν Ὑπερέραν Ὑψηλότητα;

— Τὸ ἴδατε, δούξ.

— Ἀναμφιβόλως, ἴνα τῇ ὀμιλήσῃ περὶ τῆς προτάσεώς μου.

— Ναί, κύριε.

Ἐπῆλθε μετὰ τῶν συνδικαζομένων ἐκ στενοχωρίας σιγῆς, τῆς ὁποίας ὁ Ἑρρίκος Γ' ἐνόησε τὴν σημασίαν.

— Καὶ τί λέγει ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ἐξοχώτατε; ἠρώτησεν ὁ δούξ Γκιζης

— Ὁ βασιλεὺς ἐπιδοκιμάζει τὴν ἰδέαν ὅσον ὅμως αὕτη εἶναι γιγαντιαία, τόσο ἀρχηγός οἷος ὑμεῖς φαίνεται αὐτῷ ἐπικίνδυνος.

— Τότε, προσεγγίζομεν εἰς τὴν ἀποτυχίαν.

— Τὸ φοβοῦμαι, φίλτατε δούξ, ἡ δ' Ἐρωσις μοὶ φαίνεται διαλελυμένη.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ δούξ, θὰ ἦτο θάνατος πρὸ τῆς γεννήσεως, τέλος πρὸ τῆς ἀρχῆς.

— Ἐχουν ἀμφότεροι τόσο πνεῦμα! εἶπε ταπεινῆ καὶ δηκτικῆ φωνῇ πλησίον τοῦ ὠτός τοῦ πρὸς τὸν ταίχον κεκλιμένου Ἑρρίκου, ὅστις, στραφεὶς, εἶδε τὸν Σχικῶ, ἀκροῶμενον ἐπίσης δι' ἑτέρας ὀπῆς.

— Μὲ ἠκολούθησες, φαῦλε! εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Σίωπα, εἶπεν ὁ Σχικῶ, νεύων διὰ τῆς χειρὸς· σίωπα, τέκνον μου, διότι μ' ἐμποδίζεις ν' ἀκούω.

Ὁ βασιλεὺς ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον τῆς ὠτακουστίας, διότι ὁ Σχικῶ ἦτο ὁ μόνος ἀξιὸς ἐμπιστοσύνης ἀνήρ.

Ὁ δούξ Γκιζης εἶχεν ἐπαναλαβεὶ τὸν λόγον.

— Ἐξοχώτατε, ἔλεγε, νομιζῶ, ὅτι, ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει, ὁ βασιλεὺς ἤθελεν ἐκδηλώσει παραχρῆμα τὴν ἀρνησίαν του· μὲ ὑπεδέχθη κάκιστα, ὥστε θὰ ἐτόλμα νὰ ἐκφρασθῇ ἐλευθέρως. Μήπως, κατὰ τύχην, θέλει νὰ με ἀπαλλοτριώσῃ τῆς ἐκτελέσεως;

— Τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθη ὁ πρίγκηψ μετὰ δισταγμοῦ.

— Τότε θὰ κατέστρεφε τὸ ἔργον.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ δούξ δ' Ἀνζιου· ἀφοῦ δ' ὑμεῖς εἴχετε ἀρχίσει τὴν μάχην, ὤφειλον νὰ σας βοήθῃσω ὅλαις δυνάμει καὶ το ἐπραξα.

— Ὡς πρὸς τί, ἐξοχώτατε;

— Ὡς πρὸς ὅ,τι ὁ βασιλεὺς μὲ κατέστησε σχεδὸν κύριον νὰ ζωογονήσω ἢ νὰ φονεύσω διὰ παντός τὴν Ἐρωσιν.

— Καὶ πῶς τοῦτο; εἶπεν ὁ Λορραϊνὸς δούξ, τοῦ ὁποίου ἀκουσίως ἔλαμψε τὸ βλέμμα.

— Ἀκούσατε τοῦτο, ὅπερ πάντως ἐξηρτηται ἐκ τῆς ἐπιδοκιμασίας τῶν κυριωτέρων ὀδηγῶν. Ἐάν, ἀντὶ ν' ἀποπέμψῃ ὑμᾶς καὶ νὰ διαλύσῃ τὴν Ἐρωσιν, διώρizen ἀρχηγόν εὐνοῦν τῇ ὑποθέσει ἡμῶν ἐάν, ἀντὶ νὰ ὑψώσῃ τὸν δούκα Γκιζην εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἔθετεν ἐπ' αὐτῆς τὸν δούκα δ' Ἀνζιου;

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ δούξ Γκιζης, μὴ δυνηθεὶς νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀναφώνησιν, οὔτε νὰ καταστειλῇ τὸ ἀνερχόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου του αἷμα.

— Καλῶ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, τὰ δύο μανδρόσκυλα θὰ φαγωθῶσι διὰ τὰ κόκκαλα.

Πλήν, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τοῦ Σχικῶ καὶ ἰδίως τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐγένωσκεν ἦττονα τοῦ Σχικῶ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὁ δούξ Γκιζης ἔπαυσεν αἰφνης νὰ ἐκπλήσσηται καὶ νὰ ἐρεθίζηται, ἀναλαβὼν τὴν συνδιάλεξιν μὲ φωνὴν ἤρεμον καὶ φειδράν.

— Εἰσθε ἀξιὸς πολιτικός, ἐξοχώτατε, εἶπεν, ἐάν το ἐπράξατε.

— Τὸ ἐπραξα, ἀπεκρίθη ὁ δούξ.

— Λίαν ταχέως!

— Ναί· ὀφείλω ὅμως νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ περίστασις μὲ συνέδραμε καὶ ἐπωφελήθην αὐτῆς. Οὐχ ἦττον, φίλτατε δούξ, προσέθεσεν ὁ πρίγκηψ, οὐδὲν εἰσέτι ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς, δὲν ἠθέλησα νὰ καταλήξω εἰς συμπέρασμα πρὶν ἢ ἰδῶ ὑμᾶς.

— Πῶς τοῦτο, ἐξοχώτατε;

— Διότι ἀγνοῶ εἰσέτι ποῦ τοῦτο θέλει ἀγάγει ἡμᾶς.

— Τὸ ἤξεύρω καλῶς ἐγώ, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Εἶνε μικρὰ συνωμοσία, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, μειδιῶν.

— Καὶ περὶ τῆς ὁποίας ὁ κύριος δὲ Μορβελλιέ, ὁ τόσο καλῶς πάντοτε πληροφωρημένος, ὡς ἀξιότις, δὲν σοι ὠμίλησεν ἄφες ὅμως ν' ἀκούσωμεν, διότι τὸ πρᾶγμα καθίσταται ἑνδιαφέρον.

— Λοιπὸν, σὰς λέγω ἐγώ, ἐξοχώτατε, οὐχὶ ποῦ θέλει ἀγάγει ἡμᾶς, διότι τοῦτο Κύριος οἶδεν, ἀλλ' εἰς τί δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἡμῖν, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ Γκιζης· ἡ Ἐρωσις εἶναι δευτέρος στρατός· λοιπὸν, ἀφοῦ ἀρχῶ τοῦ πρώτου στρατοῦ, ὡς ὁ καρδινάλιος ἀδελφός μου ἀρχεὶ τῆς ἐκκλησίας, οὐδὲν θέλει δινηθῆ ν' ἀντιστῇ ἡμῖν, ἐφ' ὅσον μένωμεν ἡνωμένοι.

— Χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει, εἶπεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιου, ὅτι εἶμαι ἐπίδοξος διάδοχος τοῦ θρόνου.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Σχικῶ· τοῦτο εἶναι λάθος ἰδικόν σου, τέκνον μου, ἀφοῦ πάντοτε ἀποχωρίζεις τοὺς δύο χιτῶνας τῆς Παναγίας τῆς Σάρτρης.

— Ἄλλ' ὅμως, ἐξοχώτατε, καίτοι ἐπίδοξος διάδοχος τοῦ στέμματος, λαβετε ὑπ' ὄψιν τὰς ἀτυχίας.

— Δούξ, πιστεύετε, ὅτι δὲν το ἐπραξα ἤδη καὶ ὅτι δὲν ἐστάθμισα αὐτὰς ἐκατοντάκις;

— Ὑπάρχει κατὰ πρῶτον ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας.

— Ὡ! αὐτός δὲν μὲ ἀνησυχεῖ, διότι εἶναι βεβουθισμένος εἰς τοὺς ἐρωτάς του μὲ τὴν Φωσσέξ.

— Αὐτός, ἐξοχώτατε, αὐτός θέλει σας διαφιλονεικῆσαι καὶ τὸν ἱμάντα τοῦ βαλάντιου σας, διότι εἶναι γυμνός, ἰσχνός, πεινασμένος καὶ ὀμοιάζει πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν στεγῶν ζώσας γαλαξί, αἵτινες, εἰς μόνην τὴν ὁσμήν ποντικῶν, διέρχονται νύκτας ὀλοκλήρους πρὸ τῆς ὀπῆς αὐτοῦ, ἐνῶ ἡ χυρτασμένη καὶ παχύδερμος γαλῆ δὲν δύναται νὰ κινήσῃ τοὺς βαρεῖς πόδας τῆς· ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐνεδρεύει καθ' ἡμῶν καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σας· πεινᾷ διὰ τὸν θρόνον σας. Περιμείνατε νὰ συμβῇ τι ἀπρόοπτον εἰς τὴν ἐπ' αὐτοῦ καθήμενον καὶ θέλετε ἰδεῖ ἐάν ἡ ἰσχνὴ γαλῆ ἔχη τοὺς μῦς τοῦ σώματος ἐλαστικούς καὶ ἐάν, δι' ἐνός μόνου ἄλματος ἐκ Πῶ εἰς Παρισίους, δὲν θέλει ἐπιπέσει καθ' ἡμῶν καὶ δὲν θέλετε αἰσθανθῆ τοὺς γαμψοὺς ὄνυχάς τῆς· θὰ ἰδῆτε, ἐξοχώτατε, θὰ ἰδῆτε.

— Νὰ συμβῇ τι ἀπρόοπτον εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενον; ἐπανάλαβε βραδέως

ὁ Φραγκίσκος, προσηλώσας τοὺς ἐρωτῶν-
τας ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ δουκὸς Γκιζης.

— Αἱ! αἱ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀκουσον
Ἐρρίκε, αὐτὸς ὁ Γκιζης; εἶπεν ἡ μάλλον
θὰ εἶπει πράγματα λίαν διδακτικά, τῶν
ὁποίων σὲ συμβουλεύω νὰ ὠφελήθῃς.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἐπανέλαβεν ὁ δούξ
Γκιζης. Ἀπρόοπτον! Τὰ ἀπρόοπτα δυστυ-
χήματα δὲν εἶναι σπάνια εἰς τὴν οἰκογέ-
νειάν σας, τὸ ἤξεύρετε ὡς ἐγώ, ἴσως δὲ καὶ
καλλίον ἐμοῦ. Πρίγκηψ τις διατελεῖ ἐν ἀρί-
στη ὑγιείᾳ, ἀλλ' αἰφνης μακραίνεται· ἕτερος
πιστεῖται ὅτι μέλλει νὰ ζήσῃ ἀκόμη πολλὰ
ἔτη, ἐνῶ μόλις ἔχει ὠρῶν ζωὴν.

— Ἀκούεις, Ἐρρίκε, ἀκούεις; εἶπεν
ὁ Σχικῶ, λαβὼν τὴν τρέμουσαν καὶ κα-
τάβρεκτον ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος χεῖρα τοῦ
βασιλέως.

— Ναί, εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ δούξ δ'
Ἀνζιεύ με φωνὴν τόσον ὑπόκωφον, ὥστε
ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Σχικῶ ἠναγκάσθησαν νὰ
διπλασιάσωσι τὴν προσοχὴν των, ὅπως
ἀκούσωσιν, εἶναι ἀληθές, ὅτι οἱ πρίγκηπες
τῆς οἰκογενείας μου γεννῶνται ὑπὸ ἀπαι-
σίας ἐπιρροάς· πλὴν ὁ ἀδελφός μου Ἐρ-
ρίκος Γ' εἶναι, δόξα τῷ θεῷ, σῶος καὶ
ὑγιής· ἄλλοτε ὑπέστη τοὺς κόπους τοῦ
πολέμου καὶ ἀντέσχεν, ἐπομένως, κατὰ
μείζονα λόγον, θέλει νῦν διατηρηθῆ ὑγιής,
ὅτε ἡ ζωὴ του εἶναι σειρὰ διασκεδάσεων.

— Ναί· ἀλλά, ἐξοχώτατε, ἐνθυμήθητε
τοῦτο, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ Γκιζης, ὅτι
αἱ διασκεδάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιδιδον-
ται οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, δὲν εἶναι ἀ-
κίνδυνοι· πῶς, ἐν παραδείγματι, ἀπέθανεν,
ἐν μέσῳ τοιαύτης διασκεδάσεως, ὁ πατήρ
σας, ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος Β', ὅστις ἐπίσης
ἀπέφυγεν εὐτυχῶς τοὺς κινδύνους τοῦ πο-
λέμου; Ἡ σιδηρὰ λόγχη τοῦ Μογγομερὺ
ἦτο ἀκίνδυνον ὄπλον διὰ θώρακα, ἀλλ'
οὐχὶ διὰ τὸν ὀφθαλμόν, ἐπομένως ὁ βασι-
λεὺς Ἐρρίκος Β' ἀπέθανε, τοῦτο δ' εἶ-
ναί τι τῶν ἀπρόοπτων, ὡς νομίζω. Θὰ
μοι εἴπητε, ὅτι, μετὰ δεκαπενταετίαν ἔκ-
τοτε, ἡ βασιλομήτωρ διέταξε καὶ ἀπεκε-
φάλισαν τὸν Μογγομερὺ, ἐνῶ οὗτος ἐθεώ-
ρει ἑαυτὸν ἀσφαλῆ, διὰ τῆς παραγραφῆς.
Εἶναι μὲν τοῦτο ἀληθές, ἀλλ' οὐχ ἦττον
ὁ βασιλεὺς ἀπέθανεν. Ὡς πρὸς τὸν ἀδελ-
φόν σας, τὸν βασιλέα Φραγκίσκον, ἴδετε
πόσον ἡ ἀδυναμία τοῦ πνευματὸς του ἠ-
δίκησεν αὐτὸν παρὰ τῷ λαῷ· ἐπίσης δ'
ὁ ἀξίος ἐκεῖνος ἠγεμῶν ἀθλῶς ἀπέθανε.
Θὰ συνομολογήσητε, πρίγκηψ, ὅτι οὐδεὶς
θὰ ἐπίστευεν ὡς τι ἀπαίσιον ἀπρόοπτον
δυστύχημα ἀπλοῦν πόνον τοῦ ὠτός. Οὐχ
ἦττον, τοιοῦτο ἦτο καὶ ἐκ τῶν σπουδαιο-
τέρων. Ἐνεκα τούτου, ἤκουσα νὰ λέγωσιν
εἰς τὸ στρατόπεδον, εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς
αὐτὴν τὴν αὐλήν, ὅτι ἡ θανάσιμος ἐκείνη
νόσος εἶχεν ἐγχυθῆ εἰς τὸ οὖς τοῦ Φραγ-
κίσκου Β' ὑπὸ τινος, τὸν ὁποῖον ἀδίκως
ἐκάλουον τύχην, ἐνῶ ἔφερον ἕτερον γνωστό-
τατον ὄνομα.

— Δούξ! ἐψιθύρισεν ὁ Φραγκίσκος, ἐ-
ρρυθρίσας.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ναί, ἐξηκολούθη-
σεν ὁ δούξ, τὸ ὄνομα βασιλεὺς φέρει ἀτυ-
χίαν ἀπὸ τινος, τὸ βασιλεὺς κατέστη συ-

νώνυμον τῷ δυστυχεῖ. Ἴδετε Ἀντώνιον τὸν
Βουρβόνον, κατὰ τοῦ ὄμου τοῦ ὁποίου τὸ
ὄνομα βασιλεὺς προὐκάλεσε πυροβολισμόν,
ὅστις δὲν θὰ ἦτο θανάσιμος διὰ πάντα
ἕτερον, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ βασιλεὺς
ἀπέθανε. Πλὴν δὲν εἶναι μόνα ταῦτα. Λη-
σμονεῖτε τὴν Ἰωάνναν δ' Ἀλβρέ, τὴν μη-
τέρα τοῦ Βεαυου, ἣτις ἀπέθανεν, ὅσπραν-
θεῖσα ζεύγος εὐδῶν χειροκτίων, τὰ ὁποῖα
ἠγόραζεν παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς γερύρας τοῦ
Ἁγίου Μιχαὴλ Φλωρεντινοῦ· τὸ γεγονός
τοῦτο ἦτο λίαν ἀπροσδόκητον καὶ τόσῳ
μᾶλλον ἐξέπληξεν, ὅσῳ ἦσαν γνωστὰ τὰ
πρόσωπα, τὰ ὁποῖα, κατ' ἐκείνην τὴν στιγ-
μὴν, εἶχον ἀνάγκην τοῦ θανάτου τῆς. Θ'
ἀρνηθῆτε, ἐξοχώτατε, ὅτι ἐκεῖνος ὁ θάνα-
τος ἐξέπληξεν ὑμᾶς μεγάλως;

Ὁ δούξ, ἀντὶ πάσης ἐτέρας ἀπαντήσε-
ως, ἐκίνησε τὰς ὄφρεις, τὸ ὁποῖον κίνημα
μετέδωκε μείζονα βλοσυρότητα εἰς τὸ ἀρ-
κετὰ βλοσυρὸν βλέμμα του.

Ἐπετα συνέχεια.

Διηλ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ - ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Ἀναστάσιος Μπεράκης ὠνομάζετο. Ἦν
ετῶν εἰκοσι καὶ δύο, στρατιώτης εἰς τὸ
πρῶτον τάγμα τοῦ πεζικοῦ καὶ περιέμενε
τὸν βαθμὸν ὑποδεκανέως ὡς δους ἐκείνη
ακριβῶς τῇ ἡμέρᾳ ἐξετάσεις. Ἦρχοντο
αὐτῷ οἱ φίλοι του συστρατιῶται καλὴν
επιτυχίαν καὶ εἰς ἀνώτερα, ὅτε ἐσήμανε
τὸ σιωπητήριον. Πολλοὶ ἐκοιμῶντο καὶ
προ τούτου, οἱ λοιποὶ ἐσπευσαν νὰ τοὺς μι-
μηθῶσι καὶ τινες ἀλλὰ σπάνιοι, λέξεις τι-
νας διακεκομμένας καὶ σιγαλῆ τῇ φωνῇ
αντήλλασσον. Ὁ Ἀναστάσιος ἡ Τάσης ὡς
ὑπο τῶν συστρατιωτῶν του χαϊδευτικώ-
τερον ἐκαλεῖτο, ἐκοιμήθη ὑπο τῆς εὐαρέ-
στου ὄψεως τοῦ κιτρίνου του γαλονίου λι-
κνιζόμενος, καὶ φέρων κατὰ νοῦν τὴν σκη-
νὴν ἣν θὰ παρηκολούθει ἢ πρὸς τὴν Ἀν-
νέταν τῇ ἐπαύριον με τὸ γαλόνι ἐπίσκεψίς
του. Ἀνέτα ἦν ἡ ἑξάδεσση τοῦ στρατιώτου.
Ἐνεθυμῆτο τοὺς γέλωτας, τὰς ἀστειότητας,
τὰ χαϊδεύματα! ἀνανεώσεις ὑποσχέσεων!
συγκινήσεις, δάκρυα, καὶ τέλος τὰ φιλήματα!
Καὶ τι ἡδέεα φιλήματα ἀποπνε-
οντα ὅλην τὴν εὐάρεστον ὁσμὴν τοῦ μα-
γυρίου. Τι ποιητικὸν ν' ἀποθέτης φίλημα
ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ βραχίονος τῆς Ἀνέτας,
κρυφίως ὑποβλέπων πρὸς τὴν θύραν, μή-
τοι ἐπιφανεῖ ἀπροσδοκίτως ἡ Κυρία! Ὅλα
δ' αὐτὰ ἀν πᾶρη τὸ γαλόνι τοῦ τα ὑπε-
σχέθη ἡ Ἀνέτα, διότι εἶχε φιλαυτίαν ἢ
Ἀνδρία μαγεύρισα.

Καὶ τὰ ἐβλεπεν ὁ Τάσης πραγματοποι-
ούμενα καθ' ὑπνον. . . Ἀδιάφορον.

Ὅπως ἐν τῷ δράματι ἡ σκηνὴ διαδέ-
χεται τὴν σκηνὴν, καὶ ἡ πράξις τὴν πρα-
ξιν, οὕτω καὶ ἐδῶ ὁ Τάσης δια μεγάλου
ἐν ὧρα μαχῆς ἀνδραγαθήματος ἀπο ἐπι-
λοχίου τὰς ἐπωμίδας ὑπολοχαγοῦ ἐκτῆ-
σατο· εἶτα προεβιάσθη εἰς λοχαγὸν καὶ
κατόπιν ἐβῆσε τὸν βαθμὸν ταγματάρχου.
Ὁ Τάσης ὁ ὁποῖος οὐδε τὸ ἠλπίζε ποτέ,

οὐδε νὰ το σχεδιάσῃ κἂν ἐτόλμα, καὶ μὲ
λις τριακονταετῆς.

Καὶ ἦν τιμώμενος καὶ θαυμαζόμενος
καὶ δακτυλοδεικτούμενος πρὸς πάντων
Συνῆψε νέας σχέσεις με μεγάλους, ὡς αὐ-
τὸς, βαθμοφόρους, με ὑπουργούς, με τα-
ματάρχας, λησμονήσας τὰς παλαιάς. Ἐκ-
θῆτο πρὸ τοῦ καρείου ἀρεικνιώτερον
στρέφων τὸν μύστακα καὶ καλῶν τὸ γκαρ-
νόνι νὰ του φέρῃ γρήγορα φωτεῖν δια τὸ
ποῖρό του. Ἐλεγε σοβαρῶς τὴν ιδέαν του
περὶ τῆς κυβερνήσεως, ἐπαινῶν ἢ κατα-
κρίνων τὰς πράξεις τῆς.

Καὶ ἐποίει σχέδια τῆς μελλούσης πολι-
τικῆς πορείας του, διότι ἐσκοπεῖ νὰ κα-
τέλθῃ εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον, ἐκτιθέ-
μενος βουλευτής, καὶ ἐσχεδιάζεν ἐν νῷ τὸ
μέλλον πολιτικὸν πρόγραμμά του, σκεπτό-
μενος τὰ καλὰ ἄτινα θὰ ἐπροξένοι τῇ ἐ-
παρχίᾳ του.

Ἄλλ' ὅμως περὶ νυμφῆς δὲν εἶχεν ἐτι
σκεφθῆ. Εἶνε δε ἀδύνατον νέος, ὠραῖος
καὶ ταγματάρχης νὰ μὲν ἄγαμος. Ταυ-
τον ὡς ἀν εἰ ἐλέγομεν παπᾶς ἀνευ ὑποκρι-
σίας, ἢ ἀνευ κολακείας δημόσιος ὑπάλ-
ληλος.

Ἀπρεπες νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς Ἀν-
νέτας. Ἦτο καλὴ μόνον ὡς ἐρωμένη στρα-
τιώτου οὐχὶ δε καὶ σύζυγος ταγματάρ-
χου. Ἡ ἐκλογὴ συζύγου βαθμοφόρου, πρέ-
πει νὰ γείνη ἐν τῷ ἐκλεκτῷ κόσμῳ. Καὶ
ὄντως ἐπέτυχε μίαν, 300 χιλιάδας ἀποφέ-
ρουσαν, καὶ ἐκ γένους μεγάλου, ὁμογενοῦς
κόρην, ἀμφισθητουμένης, εἶνε ἀληθές, πα-
τρότητος, ἀλλὰ βεβαίως προικίος.

Τὴν ἐγνώρισεν ἐν τῷ ἀνακτορικῷ χορῷ
χαριεντιζομένην μετὰ τινος γέροντος ὑπα-
πιστοῦ. Συνεστήθησαν ἀλλήλοις, ἐγνωρί-
σθησαν, συνεννοήθησαν καὶ. . . Γίνονται
οἱ γάμοι. Κόσμος πολὺς καὶ ἐκλεκτός πα-
ρίσταται. Αἱ διάφοροι δέσποιναί καὶ δε-
σποινίδες συντελοῦσιν εἰς τὴν μεγαλοπρέ-
πειαν τῆς ἐορτῆς δια τῶν περικαλλῶν αὐ-
τῶν ἐνδυμασιῶν καὶ κοσμημάτων. Φῶτα
διάφορα ἀντανακλώσιν ἐπὶ τῶν παντοίων
χρωμάτων τῶν γυναικείων ἐνδυμασιῶν.
Ἡ λάμψις τῶν πολυτίμων λίθων ἀμιλλᾶ-
ται πρὸς τὴν λάμψιν τῶν ὠρῶν ὀφθαλ-
μῶν. Ἡ νύμφη ἀπαστράπτουσα ἐκ καλλο-
νῆς καὶ κόσμου προσθέτου, προφέρει συγκε-
κινημένη τὸ μέγα Ναί, ἐνῶ ὁ γαμβρός, ἐν
μεγάλῃ στολῇ, μιμούμενος ταύτην, μειδιᾷ
ἐξ ἀυταρσεκείας.

Ὁ χορὸς ἀρχεταὶ καὶ ὁ γαμβρὸς λαμ-
βάνει τὴν νύμφην ἵνα χορεύσωσι τὸ πρῶ-
τον βάλσερ. Ἡ μουσικὴ ἀνακρούει καὶ μὲ-
λις τὸ νεαρὸν ζεύγος εἶχε κάμει ἕνα γῦρον
ολισθῆσαν πίπτει χαμαί. Ψάφει τὰ μέλη
του ὁ γαμβρὸς καὶ εὐρίσκει ἑαυτὸν ὑγειᾶ·
τοτε ἐρευνᾷ καὶ περὶ τῆς νύμφης, πλὴν
βλέπει τοὺς συστρατιώτας του ἐγειρομέ-
νους ἀπο τῆς κλίνης. Ἐξήγειρεν αὐτὸ
το ἐγερτήριον τοῦ σαλπιστοῦ. Τῷ ἐρᾶν
σκληρον τὸ τοιοῦτον. Τὸ μᾶλλον σκληρό-
τερον ὅμως ἦτο κατόπιν, ὅτε ἀντὶ τῶν ἐ-
πωμίδων ταγματάρχου, τῷ ἠρνήθησαν καὶ
τὸ γαλόνι τοῦ ὑποδεκανέως.

MICHEL D. YAN.